

CSOMOR HENRIETT

EMLEKEK VIHARÁBAN

NOVELLÁSKÖTET

CSOMOR HENRIETT

EMLÉKEK VIHARÁBAN

NOVELLÁSKÖTET

E-KÖNYV

KIADOTT KÖNYVEIM 9.

Készült 2018 nyarán

Borítótervező: Csomor Henriett

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó
02. Ajánlás
03. Köszönetnyilvánítás
04. Egykori tanárom
05. Kitartás a mindennapokban
06. Kis kunyhó az erdő szélén
07. Gyermekkorom legszebb nyarai
08. Hitem ereje
09. Saját bőrén tanul az ember
10. Szív rejtekén
11. Karácsony csodás pillanata
12. Icipici gomb csodákra képes
13. Elválaszthatatlanok
14. Püspökszentlászlói túrám
15. Édesanyám, mindenem
16. Okostelefontól az okoszemüvegig
17. Tortúrák küzdelmei...
18. Fehér bottal az erdőben

01. Előszó

Kedves olvasók!

Csomor Henriett vagyok, szülőfalumban, Hosszúhetényben élek. A kis falut körülöleli a Hármas- és Zengő-hegy, gyönyörű látványt nyújt a táj.

Itt voltam gyermek, ide jártam kisiskolába, ahol erős alapokat kaptam magyartanáromtól.

Sosem voltak nagyratörő álmaim, hiszen mindig is tudtam, hogy egy magamfajta mozgás-sérültnek csak részben lehetnek esélyei megmutatni önmagát.

Sajnos a kézírásom semminek tekinthető. Így nem lehet hosszabb gondolatokat, verseket, esetleg novellákat írni. Diktálni meg egészen elvetemült ötlet, egyrészt, mert nem lesz mellettem örökké senki sem, másrészt írni akkor kell, mikor jó gondolatok jönnek.

Tizenkét éves koromtól egyetlen álom lebegett előttem, s évekkel később be is teljesült: megtanultam írni számítógéppel.

S inentől már szabad voltam, mint a madár, írhattam kedvemre.

Az írás egy csodálatos világ, melyben csak a szellemi tudás s a frissesség a fontos. A fizikális rész itt teljesen eltölpül, mert a monitor teljesen eltakar. Ezáltal teljes ember lehetek, épp olyan, mint te, kedves olvasó, aki most olvasod a könyvemet.

Sajnos az élet túl gyorsan repül, s eljön az idő, amikor már csak az emlékek éltetnek. Ha szívemet bánat nyomja, emlékeimbe kapaszkodom, még akkor is, ha nem tudom, miért és hogyan volt.

Az „Emlékek viharában” második novelláskötetem, elvezett életem rögös útjain át napjainkig. Néhol a novelláimat egy-két odaillő vers követi. Őszintén remélem, hogy az élet még ad nekem néhány röpke évet, hogy teljes odaadással írhatok.

Kedves olvasóimnak köszönöm, hogy beleolvasnak könyvembe.

Kellemes időtöltést kívánok mindenkinek.

Tisztelettel...

Csomor Henriett

Hosszúhetény

2018. június 05.

Nádor Rudolfné beszélget Csomor Henriettel

02. Ajánlás

Kedves Olvasók!

A sors kegyelméből nemrég mutathattuk be Csomor Henriett hatodik kötetét a hosszúhetényi, szeretettel, kíváncsisággal érdeklődő közönség előtt. Az érzelmeiktől duzzadó novellák, versek gondolatfüzérei őszinte csodálatot, egyedi humorsziporkái felejthetetlen örömaradást váltottak ki a jelenlévőkből. Még frissek a találkozó közös emlékei, és máris a kilencedik kötetet lapozgathatjuk kíváncsisággal a rendkívül termékeny író, az érzelmi energiabomba CSOMOR HENRIETT jóvoltából.

E különleges látásmódú, sajátosan impulzív, öniróniára hajlamos alkotó egész élete akaraterejének egyedülálló próbája: amit a Teremtő születése pillanatában testi állapotában elvett tőle, az busásan kárpótolta szelleme felvirágoztatásában. Fénylő, csillogó kincset kapott: csak általa mozgósítható, leleményes, színes fantáziát, százsoros érzékenységet az őt körülvevő világra, emberre, állatra, növényre, természeti jelenségekre. Írásaiból megismerhetjük hatalmas szeretetigényét, szeretni tudását, amely képességekkel a hétköznapi emberek oly gyakran küszködnek hiábavalóan.

Ezek a csak rá jellemző személyiségjegyek már kisiskolás korában is szembetűnően megmutakoztak. Magyar órákon felvillantotta gyors észjárását, fényképező memóriáját, világos mondatfűzését. Küzdelmes tanulási folyamatok után a munkás hétköznapiak döbentették rá a csak számára megnyíló új lehetőség kiaknázására.

A dagadó érzelmek, a sokasodó gondolatfüzérek, gazdagodó élmények felszabadító hatása alkotó munkára sarkallta. Így születtek egyre kiforrottabb írásai: versek, novellák, életképek a családról, a természetről, a körülölelő érzelmi áramlásokról.

Íme, kezünkben a kilencedik kötet, amelyből megint egy másik HENIT ismerhetünk meg, a szüntelenül figyelő, egyre gazdagabb képi világot megalkotó, csillogó szellemű, szabad lelkű írót.

Kedves Olvasók, ugye kívánhatom az Önök nevében is, lépjen meg bennünket még sok-sok éven át viruló alkotó kedvvel készülő, újabb kötetekkel HENINK.

Forgassuk, lapozgassuk kedvünkre a kilencedik kötetet!

Nagy tisztelettel:

Nádor Rudolfné /Erzsi néni/

03. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm egykori magyartanáromnak, Nádor Rudolfnének a megtisztelő ajánlását novelláskötetemhez.

Hálásan köszönöm Nagy Vendeltől kölcsön kapott versét, amely díszíti novellámat.

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

04. Egykori tanárom

Amikor belépett a könyvtárszobába, ősz haja rövid volt, amolyan idős néninek tekintettem. Kedves, s aranyos volt, meleg keze arcomat simogatta, édes parfümillatát magamba szívtam. Bárcsak sosem csengetnének be, hogy a hölgy ne menne el. Szegény, biztos csak az iskolai könyvtárba jött, s nem volt ideje olvasni, mert velem beszélgetett. A belső hangom azt súgta, maradjon itt, kérem szépen, üljön mellém, úgy szeretném, negyvenöt perc múlva kicsöngetnek és olvashat. Sajnos, akkor már én se leszek itt, másik terembe kell mennem. - Várj kicsit Henikém, mindjárt jövök, csak beengedem az osztálytársaidat. S én majd kiugrottam a bőrrömből, úgy örültem. Visszanézett rám, hunyorogva ránevettem, kacagása gyönyörűn csengett fülembé. Beengedte az osztálytársaimat, s tudatosult bennem, ő lesz a magyartanárom. Öröm és megnyugvás költözött szívembe. Mennyekben jártam, amikor hallgattam óráit, nem csupán tanított, hanem beszélgetett is velünk. Ragaszkodtam és kötődtem hozzá, míg a többieknek más feladatot adott, s csendben dolgoztak, mellém ült a padba, s betűket íratott velem. Neki felmertem fedni gyengeségemet. Túlmozgásos kezem miatt, amely a mozgásérültségemből adódik, iszonyat rondán írtam. Inkább firkának nevezném és nem írásnak azokat a nagy ákombákomokat. Szégyelltem és nem gyakoroltam. Erzsi néniel minden más volt, kölcsönös bizalom alakul ki köztünk, és írtunk, néha nagyobb volt a betű, mint a füzetem. Akkor is szorgalmasan írtam, nem adtam fel. Tudtam, hogy a következő órán Erzsi néni úgymint ellenőrzi külön házimat.

Iskolai éveim alatt átsegített göröngyös utamon. Teljes értékű diákká tett, hatodik félévtől már én is kezembe tarthattam félévi bizonyítványomat. Többé nem kellett osztályozó vizsgát tennem magántanulóként, mert felelhettem az órákon.

Számomra megrázó dolgok is történtek, sajnos az osztályunkat magyarból két csoportra osztották. Nagy volt az én bánatom, Erzsi néni a rosszabbik csoportot vitte tovább. Kétségbeestem, s szívszaggató fájdalmat éreztem legbelül. Nem szerettem volna elhagyni imádott magyartanáromat.

Azon az egy órán képtelen voltam hülyéskedni, s feltűnt neki, hogy elkedvetlenedtem. - Henikém mi a bajod, bántottak? - kérdezte kedvesen. - Nem! - fejemet ráztam, mert fojtogatott a sírás. Könnyeim potyogtak: - Hadd maradjak magával, másnál nem tudok tanulni, tanár néni kérem! Szemébe könnyek szöktek: - Bár te vagy a legjobb magyarosom, mégis velem maradsz, ígérem, gyakorolnunk kell az írást! - jegyezte meg.

Másfél évig élvezhettem még felejthetetlen magyaróráit. 1989-ben polgármesterré választották, de még minket végig vitt, s gazdag tudással utamra engedett.

Olyan űrt hagyott szívemben, amelyet egy gimnáziumi tanár sem tudott pótolni. Felejthetetlen személyiségét őriztem emlékeimben hosszú-hosszú éveken keresztül. Avval a hittel és reménnyel, hogy egyszer még láthatom, s beszélhetek vele.

Arra soha sem gondoltam, hogy egyszer eljutok a könyvbemutatómig, amely 2018. május 15-én délután a hosszúhetényi könyvtárban volt megtartva.

Nagyon rég beszéltem sok ember előtt, ezért is izgultam annyira. Nagy meglepetést okozott a Facebookon lévő meghívó, amelyre az volt írva, hogy egykori magyartanárom beszélget velem. Istenem, vannak még csodák, ez volt a vágyam, fürödtem a boldogságomban. Mint egy kisgyerek, úgy vártam, hogy viszontláthassam.

Szívemet ünneplőbe öltöztetve motorommal begurultam a könyvtárszobába.

Olyan szép volt, mint harminc évvel ezelőtt, semmit nem változott. Újra fellobbant bennem az a mély szeretet és a tiszteletem iránta. Köszöntött meghatóan és érzékenyen, nyakába borulva öleltem Erzszi nénimet, aki egykor oly sokat adott nekem. Már nem izgultam, csak ittam szép szavait. Újra ott ültem mellette, s éreztem szeretetét. Úgy beszélgetünk, mintha csak két órája váltunk volna el. Fantasztikus volt, ahogy a könyvemet lapozgatta és részeket választott ki novelláimból, hogy felkeltse a jelenlévők érdeklődését. A terem lassan, de biztosan zsúfolásig telt ismeretlen ismerősökkel. Ez a rengeteg ember most szellemi tevékenységemre kíváncsi. Arra, hogy miért és hogyan kezdtem el írni. Egyszer végre megmutathatom magam úgyis, hogy nem feltétlenül a sérültségemet látják.

Erzszi néni nagyon szépen megfogalmazta: - A teremtő valamit elvett tőlem, de kétszer annyi agyat adott. Kisiskolás koromtól bemutatott, novelláimon keresztül elvezette a közönséget napjaimig. Nagyon érdekes volt számomra is, ahogy kiragadta a természet- s a munkaszere- tetemet, amikor még anyukámmal dolgoztam a szőlőben. Döbbenet volt hallanom, hogy a korombéliek nem ismerik a szőlőmunkákat. A tenni akarás, s a segítség szándéka volt szá- momra fontos, s közben sokat tanultam anyukámtól. Megemlékeztünk erdész nagyapámról, akit Erzszi néni is ismert. Gyönyörű és megható volt Erzszi néni meséjét hallgatnom, amikor nagyapám társaságában Kövestetőn, a kis kunyhójában ebédeltek és hús patak vizéből ittak. Olyan szép volt elképzelnem ezt az idillt.

Két óra alatt rengeteg derűs, könnyes pillanatban volt részük az embereknek.

Tanáraitól szép köszöntőt, s megannyi dicséretet kaptam. Erzszi néni elcsukló hangja nagyon megérintett, hiszen iskolai éveim alatt ő ismert a legjobban. Soha el nem múlik a ragaszkó- dásom iránta.

Hálásan köszönöm mindazoknak, akik részt vettek könyvbemutató ünnepségemen.

2018. május 18.

05. Kitartás a mindennapokban

Érettségi után 1995-ben rögtön elkezdtem munkát keresni, mert mindenáron dolgozni akartam. Hittel és reménnyel álltam neki keresni. Naponta végigböngésztem az újság „munkát kínál” rovatát, de mindig szomorúan tapasztaltam, hogy számomra nincsen olyan munka, amit el tudnék végezni. Lelkileg kiborultam, mert nem azért tanultam, hogy egész életemben szociális segélyen éljek. Ez túl nagy büntetés volt nekem azért, mert mozgássérült vagyok. Hinni akartam, hogy megállom a helyem a társadalomban, de tudomásul kellett vennem, hogy még a védett, sérült munkahelyeken sem kellettem, mert félték, ahogy mozgok, hogy elesek és ők nem tudnak felelősséget vállalni értem. A kezem sem volt elég ügyes, hogy iksz idő alatt egyforma kis gombokat be tudtam volna zacskózni.

A másik helyen értelmi fogyatékosokkal és siketekkel használt ruhákat kellett volna válogatnom. De ott is ijesztőnek tűntem, és még beszélgetni sem tudtam velük, mert nem kommunikáltak.

Annak idején csak segítséggel közlekedtem, ha akkor felvesznek valahova, nem tudom megoldani a munkába járást. Anya nem vállalhatta be a szállításomat, mert az rengeteg plusz költséggel járt. Munka terén eláshattam magam, csődöt mondtam. Akkor is csinálni akartam valamit, utáltam magam azért, mert sérült vagyok. Mindig csak azt hallottam, hogy nem fogok tudni dolgozni.

Végső elkeseredésemben kaptam egy fehér-barna anyakecskét. Még picike volt, a barna nagy vesszőkosárban cipeltem, úgy dédelgettem. Jennifernek neveztem el, akkoriban nagyon tetszett ez a név. A családnak nem igazán tetszett Jenni, mert nem volt szabad ól. Apámat hiába kértem, hogy csináljunk egy faólat Jenninek. Csak a mézesmadzagot húzta el előttem, amíg megígérte. Kicsit elkezdtük, tartottam a deszkát, közben a szomszéd kertész oszlopának támaszkodtam, hogy el ne essek. Aztán röhögött egyet, és Pató Pál módjára azt mondta apám: - Hej, ráérünk, talán holnap folytatjuk! - evvel el is ment. Nagyon dühös voltam rá: - Ekkorra szemétséget még nem láttam! - kiabáltam. Ha tudnám, megcsinálnám egyedül. Istenem, miért nem adtál legalább jó kezeket nekem, hogy ólat tudjak építeni. Szegény Jennifer így halálra lesz ítélve, s ettől félttem. Mindig ez volt, s gyűlöltem, ha valamit akartam, s apám nem, az mindig elmaradt.

Jenni nagyon elkényeztetett jószág volt, ha kikötöttük, hogy legeljen, naphosszat csak mekegett, rossz volt hallgatni. Így vihettem legelni, de ennek ára is volt, elkötöttem a fától, s vezetni akartam. Néha ment is szép lassan, de amikor begyorsult önagysága, elrántott és addig húzott maga után, míg el nem engedtem.

Napi szinten a pincedombról felugrott a háztetőre, s végigszaladt a tetőn, majd mekegve ráugrott az előszoba műanyag tetejére, kis lyukakat hagyva a műanyag tetőn, s esőzéskor be is áztunk. Vödörket tettünk a lyukas részek alá, ebbe csöpögött az esővíz.

Késő tavasszal már elég meleg volt, hogy ne kelljen fűteni. Egész nap csak olvastam bent, és átfagyva kiültem a libákhoz. Libuskáim egy önetetővel voltak elkerítve, hogy ne tudjanak messze elmenni, legfőképp bejönni a lakásba. Ha elszabadult a pokol, akkor kutya, kecske, liba, kacsa, mind a lakásba jött utánam. Gyakran kiabált velem ezért anyám.

- Most mit csináljak? Keresnek, mert szeretnek! - nevettem.

Odaültem az önetető elé, hívnom se kellett őket, megláttak, s már totyogtak is, a maguk nyelvén elcseverészték. Rám hajtották fejeiket, lágyan csipkedtek, csillogó fülbevalóm után kapkodtak.

Eljött az idő, mikor Jenni üzekedni kezdett, s bakkecskére volt szüksége. Tudni kell, hogy a bakkecske iszonyú bűdös jószág. Csak úgy bűzlött tőle udvarunk. Jenni erre az egy éjszakára a terményesbe lett összezárva a bakkecskével.

S másnap rám várt, s nehezen ki kellett takarítanom a búzbomba helyét. Soha nem volt dolgom bűdösborzzal, de most legalább sejtésem volt róla, hogy milyen bűdös lehet, mikor megjelöl.

Anya kendőt kötött a fejemre, számra és orromra vékony sálat, hogy kevésbé érezzem a könnyfakasztó bűzt. Bendzsi kutyám be akart velem jönni a helyiségbe.

- Kinn maradsz, Bendzsikém, nem akarom hogy te is bűdös légy. Ül az ablak alá, játssz velem Rómeót és én leszek Júlia, csak ne sírj!

Kisöpörtem, s fel is mostam a cementlapot.

Titokban örültem, hogy Jenninek hamarosan kiskecskéi lesznek.

Bementem és rögtön a fürdőkádba ültem, miután levetkőztem. A víz tele volt habfürdővel, jól elfeküdtem benne, s hamarosan tisztára csutakoltam magam.

Öt hónap múlva két kiskecskének adott életet Jenni. Kiköpött hasonmásai lettek Jenninek, mindketten nőstények voltak. Rengeteget játszottam velük, már dússálni akartak, ha megláttak. Jennit távol kellett kötni a bodzabokortól, mert ha bodzát eszik, akkor bűdös lesz a teje. Apunak mindig megállt, ha fejte. De ha ketten fejtük anyával, akkor mindig ugrált, hiába fogtam, s simogattam a kis dögöt.

Mivel magát a tejet nem szerettem, anya kakaót főzött belőle. A kecsketej nagyon egészséges, egy kicsit összeszedtem magam, mióta ittam.

A kiskecskéket eladtam, darabját ötezer forintért. Örültem, hogy kerestem egy kis pénz. A pénzt örömmel odaadtam anyunak.

Sajnos Jennifert elpasszolta apám tudtomon kívül két zetor trágyáért.

S Jenni végzetes balesetet szenvedett, újdonsült gazdája nem tudta, hogy Jennire néha rá kell nézni, mert rácsavarodhat a fára. Két hét sem telt el, s Jennifer felakasztotta magát.

2018. január 06.

Nagy Vendel
Elszökött a kecském

Elszökött a kecském,
Messzire futott.
Friss füvet keresve
Elkalandozott.
Szóltam neki, hogy
Gyere haza most.
Meghallotta hangom
És hazafutott.

Visszajött a kecském,
Hús vizet kapott.
Hálából énnékem
Friss tejet adott.
Megdicsértem ott,
Hogy szót fogadott.
Megörült és gyorsan
Legelni futott.

2016 október 16.

Nagy Vendeltől kölcsönkapott verse díszíti novellámat. Hálás köszönetem érte.

06. Kis kunyhó az erdő szélén

Írnia kell, azaz egyetlen dolog, amely feledteti bánatát, s levetközteti szorongó félelmét. Majdnem mindenki elhagyta már, s most édesanyja is beteg. Senki se tudja milyen érzés egyedül lenni és mindezt átélni. Születés pillanatában csak azzal foglalkozik az orvos, hogy élve kigyere az anyaméhéből. Ha nem sírsz fel, mert már lila a szád, hátadat üti, hogy életet leheljen beléd. Neki kell a hálapénz, amiért világra segített sorsod alakulásával nem törődve. Jázmint gyakran dühítik efféle gondolatok. Miért nem hagyta őt meghalni az orvos? Legalább lett volna értelmi sérült, hogy ne tudjon magáról semmit. Miért pont a testébe van bezárva?

Annyira szeretett volna szaladni, hegyet mászni, kétkezi munkát végezni, hogy kérges legyen a tenyere, s gyereket nevelni. Párjához bújni, s vigasztalódni a vállán.

Kedvetlen volt, írni kezdett, a sorok mögé bújt gondolatai szárnyaltak. Egy ujjal pötyögött a klaviatúrán, amilyen gyorsan csak tudott.

Újra gyermek volt. Nagyapja szeme fénye volt, mindig együtt játszottak kint a fenyők, s rózsák közt. Ezüsthajú nagyapja gondozta rózsakertjét. A kislány kék kis pedálos autójával ment utána. Csüngött nagyapján, úgy szerette, sosem szólt rá, hogy ne menjen utána, csak örömtől sugárzott az arca, amikor a kislányra nézett. Mindenkitől féltette rózsáit, de tőle nem. Menye gyakran kérdezte, mért nem szól rá, mint a többi unokájára, ha bemennek a rózsakertbe.

- Kérlek hagyj, olyan aranyos, mindig itt van körültem. - Vigyázok papára, nem bánom rózsáját! - mondta megszeppenve a kislány. Papája kivette kisautójából, hogy megölelhesse, a kislány kacagva felé nyújtotta kezét, s nyaka köré fonta kis kezét. - Látod, milyen szépek lesznek a rózsák, ha kinyílnak? Beleteszem a fekete hajad fürtje közé, gyönyörűségem, legszebbik vörös rózsámat. - Jázminnak nagy fekete szemei is mosolyogtak, olyan boldog volt. Elválaszthatatlanok voltak, rajongtak egymásért.

- Anyukád hívott, vár az ebéd, mennünk kell, csillagom. - Ne papa, nem vagyok éhes, ne vigyél be kérlek! - pityergett Jázmín. - Enned kell, holnap elviszlek az erdőbe, édesem! - Fekete szempár csillant papájára, s csókolta kedves arcát.

Ebéd után karjai közé vette a kislányt, s álomba ringatta. Végig tartotta, míg aludt, mert ha letette, rögtön felébredt.

Nagyapja gondolatai mindig a kislány körül forogtak. Unokája kedvéért lovat vett, s lovas-kocsit csinált, a kislánynak pedig egy karosszéket faragott. Háta mögé rögzítette, hogy a kislány közel lehessen hozzá. Erdész volt, tüdő és szív asztmában szenvedett, így nem tudta a kislányt hosszan karjában vinni. Három éves volt Jázmín, és nagyon elevenke, annak ellenére, hogy nem tudott járni. Nagyapja eltervezte, hogy mindent megmutat szemefényének, amit csak lehet.

Már tíz éve nyugdíjban volt, unokája újra értelmet adott öregkorának.

Másnap reggel vidáman ébredt szemefénye. - Papa, papa, gyere be hozzám kérlek! - Nagyapja örömmel szaladt hozzá, boldogan felvette, sokáig ölelte. Jázmín olyan szeretettel puszilta, hogy mindig megkönnyezte. - Papa megint vizes lett a szemed. - Megijedt kicsit, s unokája letörölte. - Semmi baj, kincsem, csak örülök neked. - Én is örülök neked! - felelte a kicsi lány.

Reggeli után gondosan bekötötte a karosszékebe, s boldogan útnak indultak. Mindig ketten mentek, Jázmín sose sírt, hogy papája nem tudja ilyenkor ölébe venni. Megszokta, hogy a pacit vezeti nagyapja, mesél neki, Jázmín kis kezével papája hátát simogatja.

Kövestetőig mentek, ahol nagyapja kunyhója állt. A kislány jól tudta, hogy a papája keze munkája a kiskunyhó. - Papa most is fáradt vagy?

- Nem, csillagom, most boldog vagyok, hogy veled lehetek. Tudod, néha itt pihentem, amikor sokat dolgoztam. Nénikkel, s bácsikkal facsemetéket ültettünk, hogy szép legyen az erdő.

Zöldlombú fák alatt sétáltak, a kislány egyszer csak felsóhajtott, nyakához bújt és puszilta. - Drága papám, te vártál engem? - Igen, kicsikém, nagyon vártalak téged, felújítottam a kunyhóm, mert ide szerettelek volna hozni, megmutatni neked, hol örül az ember lelke legjobban. Én szememfénye, olyan boldog vagyok veled. - Úgy szeretlek téged, drága papám. S újra letörölte nagyapja vizes szemét.

Elsétáltak a kispatakig, ahol a kislányt már vezette papája. Bal kezét fogta a kislánynak, s hagyta, hogy lépkedjen egy kicsit. - Ügyes vagy, kicsim! - felvette, s a kislány úgy ölelte, mintha soha nem engedné el. Visszamentek a kunyhóig és bementek egyet szundítani. Nagyapjához bújt Jázmin, s mélyen elaludt. Mindig sírni kezdett, ha hazafelé indultak, hiába mondta neki papája, hogy este jönnek majd fülesbaglyok, s megijedne, ahogy huhognak.

- Veled nem félek, drága papám! - kis kezeivel papája arcát fogta és könnyei potyogtak. - Kicsikém nem teheted ezt velem, haza kell mennünk. - De itt szeretek lenni veled, s az ágyadba feküdni. - Otthon is velem alhatsz, megígérem, kicsikém. - Ahogy feladta rá kabát-káját, eltűnődött a kislány ragaszkodásán. Gyenge szíve majd megszakadt, s befelé hulltak fájó könnyei. A kislány egyetlen öröme életének, s szeretne vele maradni, de félt is éjszaka, nem volt biztonságos a kunyhó egy pici lánnyal. Felvette unokáját, megtörölte könnyes szemét, s hosszan csókolta. - Nyugodj meg, kicsim kérlek, amikor csak szeretnéd, eljövünk megint. Tudod, angyalom, mindig veled vagyok. - Jázmin csak hallgatta nagyapját, s arcát simogatta. - Drága papám, hadd tegyem fel erdész kalapodat, nehogy megfázz. - Feltette papája fejére kalapját, s arcához simult unokája.

Azon az éjszakán papáját gyengéden átölelve aludt. Álmában kacagott is, néha papáját kereste. - Itt vagyok, csillagom, aludj nyugodtan, nagyon szeretlek! - suttozta. Fél éjszaka csak nézte, s simogatta, közben örült a szíve, hogy gyönyörűsége vele van.

Nagyon sokáig idejártak, mire Jázmin felcseperedett, jobban ismerte az erdőt, mint a saját tenyerét. Imádták az erdei bíbor színű hajnalokat. Ott álltak egymást átölelve közel a patakhoz, és együtt várták a fenséges csodát. Amikor a vadak gyorsan, s mély nyugalommal jönnek szomszjukat oltani a patakhoz. Aztán újra megbújnak az erdő mélyén.

Évekkel később nagyapán elhatalmasodott a betegség. Búskomorrá vált, naphosszat csak feküdt vagy ült csendesen.

Jázmin hazatért hozzá. Szeretett nagyapja épp aludt. Óvatosan bebújt hozzá az ágyba, sírva átölelte, simogatva csókolgatta. Nagyapja keze unokáját érintette, meglepődve ébredt. - Hogy kerülsz ide, édes csillagom? - kérdezte elérzékenyülve. - Hiányodtól égett a szívem nagyapám, s azt hallottam, beteg vagy. - Nagyapja ölelte. - Nincs semmi baj, angyalom, ne félj, kérlek. - Megint sugárzott az arca a mosolyától, mert szemefénye vigyázott rá. Egybeforrta a nappalok és éjszakák, itatta, s etette, hogy újra erőre kapjon. Jázmin nem engedte, hogy papája elhagyja magát, naponta kimentek sétálni az udvara. Hintaszékébe ültette, s betakarta, meg ne fázzon. Megölelte, s el akart menni. - Kicsim kérlek, ölelj még. Ne menj el kérlek, tudod, nekem semmi sem olyan fontos, mint te. - Leült mellé, ölébe hajtotta fejét, kezét simogatta. - Édes Jázminom, egyszer még szeretnék elvinni az erdőbe, ahol olyan boldogok voltunk. Kicsi angyalom, csak úgy tündököltél sárga kis ruhácskádban. - Papám ne sírj! - Jázmin ránézett, vacogva hullottak könnyei. - Gyere drága csillagos papám, bemegyünk a melegre, odaülünk a tűz mellé. - Jázminom csillagom, fektess le, angyalom, s ha lehet, maradj ma még velem! - Bementek és lefektette. Zokogva mellébújt, abban a percben nem

tudták, melyikük szíve fájt jobban, csak azt érezték, képtelenek elengedni egymást. - Hadd csókoljam homlokod, Jázminkám, gyere közelebb, nagyon fázom. - Szorosan átölelte nagyapját. - Soha nem fáztam ennyire, pedig már tavasz van. Ilyenkor legszebbek a fák, amikor virágot bontanak. Beteg, s öreg vagyok, mindig azt szerettem volna, hogy mindent megmutassak neked, de nem sikerült. Tudom, az erdőbe már soha nem jutok el veled. Drága szememfényve, kérlek emlékezz rám, ott leszek az erdőben minden fában, s vadvirágban, s vigyázni fogok rád. - Ne törd össze a szívem, nem mehetsz még el, papám! - zokogta Jázmin. Kezét unokája szívére tette. - Itt leszek neked mindig! - mondta keserűn.

Éjszaka leple leszállt már, nagypapa elaludt, s Jázmin forró húslevest húzott tálcán. Homlokát cirógatva ébresztgette, fáradt két szemét bágyadtan kinyitotta. - Kicsikém, mi a baj? - Hoztam egy kis húslevest, gyere igyál, drága papám. - Felült, kezébe adta a poharat és megitta. - Hozhatok még? - Nem kicsim, köszönöm. Feküdj mellém, kincsem, hadd nézzelek hosszan átölelve. - Nem tudom, mi volt velem. - Sokat voltunk kint, és átfáztál, papám. Nagyon megijedtünk mindketten, soha többé nem tudlak magadra hagyni éjszaka. Nem lennék nyugodt, aludni sem tudnék mert nem hallanám szuszogásodat. Drága papám, alhatnék veled örökre. - Nagypapa öreg szíve nagyot dobbant, mint sok évvel ezelőtt az erdőben, mikor unokája megígérte, hogy vele alszik. Csak most fordítva volt, papája könnyezett, nem unokája. - Kérlek, nyújtsd felém kezéd, hadd fogjam, kincsem, nélküled keserves minden pillanatom. Én szememfényve, kitárt karokkal várlak, aludj velem, amíg csak szeretnél.

Még egy hétig ágyban, s párnák közt tartotta papáját. Minden pillanatában ráfigyelt, s nagyon sokat olvasott neki. Nagypapa mindig ölébe hajtotta fejét, hátát mindig külön takargatta. Néha megfordult hogy meleg tekintetével Jázmint nézze. Csodás, nagy szeme ragyogott, arcát simogatta, s Jázmin tenyerébe hajtotta fejét.

A séta még nagyon nehezebbé esett, Jázmin nem erőltette. Féltette nagyon, hogy újra baja lesz. Ha ki is ment, hamar vissza is jött, mert érezte, hogy unokája hiányolja. - Nem volt kedvem kint lenni nélküled, kincsem! - s hosszan ölelték egymást. - Borzasztóan rossz, ha nem vagy velem, drága papám! - mondta elérzékenyülve. - Nekem is, kicsikém! - felelte elcsukló hangon. - Minden nap sétálunk kicsit a fenyőid, s a rózsáid körül, hátadra mindig felveszed a mellényed, hogy meg ne fázz. Úgy szeretlek, drága papám. - Mindig kitalálok a gondolataimat, kisangyalom, kezdet fogom, ne félj, kincsem! - szeme könnytől csillogott.

Asztalhoz ült, ott gőzölgött a forró csokija és egy keksz. - Édes papám, csak egyet egyél kérlek, és idd meg a csokidat. Annyira sovány lettél, nem akarom, hogy kórház legyen a vége. - Könnyek futottak el a szemét. - Kicsikém, te tudod a legjobban, milyen voltam, hisz te voltál velem minden szenvedő pillanatomban. - Kezét fogta unokájának, tenyerébe rejtette keserű bánatát.

Az ágyára ült, Jázmin ölébe feküdt, átölelte sovány derekát, s sírt. Nagypapjának is potyogtak könnyei. - Kislányom, kérlek feküdjünk le, látni és ölelni szeretnék, picit fázom is. Ma hűvös volt kinn, mióta beteg vagyok, azóta a rózsáim sem olyan szépek, mint rég. Egyetlen virágom ragyog éjjel-nappal, az te vagy, kislányom. Enni ugyan nem tudok, de igyekezni fogok a kedvedért. - Nem tudlak elengedni még, csillagos nagypapám! - s átölelték egymást, így aludtak el.

Éjjel pedig olvastak, ha papa olvasott, unokája szorosan mellébújt. Papája Jázmin ölébe hajtotta fejét, gondosan betakarta, nehogy megfázzon.

Soha többé nem mertek kimenni a konyhához. Jázmin féltette ezüsthajú drága nagyapját, nagyon törékeny lett. Változó volt egészségi állapota, ami gyenge lelkét nagyon megviselte. Egyszer el kellett válniuk két órára. Őrjítő kínzó fájdalom volt mindkettejük számára a hiányuk. Sírva megtanulták, egymás nélkül többé nem mennek sehova. Ölelve vigasztalódtak,

nagyapja újra ölébe ültette, ahogy kislányként tette, de csak zokogott szüntelen. - Kislányom, itt vagyok már, nyugodj meg kérlek, semmi bajom, látod, drágám. Szememfénye, megszakad érted a szívem, angyalom! - ölelte, s csókolta szeretettel. Ezüsthajú nagyapját simogatva, könnyeit törölte bánatos szép szeméből. Arcát arcához érintette érzékenyen, meleg tekintetében vigaszt talált.

Csomor Henriett

Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
záporként gurulnak könnyeim szememből.

Mennyire szeretted,

boldogságtól ragyogott arcod,
ahogy karodban tartottál, nagyapám.

Kegyetlenül nehéz a hiányod,
szükségem lenne rád,

hogy velem legyél,

s gyengéden érinthesselek.

Nagyon régen elmentél, s valamiért
nyugtalan szívem utánad sóhajt.

Lelkemből felszakadó fájdalom,
zokogás rázza testem egészét.

Miért pont most érzem

elvesztésedet ekkora bánatnak?

Kérdésekre magyarázatot nem kapok.

Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.

Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.

Valahol a lélek útján,

szeretve egymáshoz bújunk.

Nem hagylak magadra drágám! -

suttogod elcsukló hangodon.

Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.

Ringatva dúdolsz, szállunk a légben,
gyönyörű együttlétben.

Sokáig voltál távol nagyapám,

rád várok örökké.

2018. március 10.

07. Gyermekkorom legszebb nyarai

Azt is mondhatnám, hogy a Balaton a második otthonom volt sokáig. Itt voltam boldog nyaranta szüleimmel, amikor sátoroztunk. Csomószor emlékezhetem vissza anyuékkal töltött időkre egy-egy tábor alkalmával.

Boldogtalan időszakomban ide tértem vissza felejteni pár napra. Tolókocsimmal gurultam a sínek mellett, s közben zakatolt bennem a fájdalom, mert elvesztettem a szerelem első virágját. Kicsit tisztulva fejem a bánattól, újra láttam a mesés balatoni tájat. Világoskék egével, s a kék hullámvizével együtt. Ez leírhatatlan érzés, még most is ugyanúgy él bennem, mint gyermekként.

Reggel nyolckor megállt a piros Daciánk Balatonlellén a zöldlombú fa alatt. Boldogság fogott el, s már rohantam volna le a partra. - Gyertek már, valahányszor sürgettem szüleimet és húgomat izgatottan. Végre elindultunk a hangulatos utcán lefelé, anya kezét fogva. Élveztem, ahogy ringat a víz, s csak úsztam, enni azért kimentem. Hacsak egy napra mentünk le, akkor este hét körül indultunk hazafelé.

Két évesen ismertem meg a Balatont. Anya vitt be nagyon óvatosan, mert nem tudta, hogyan reagálok a nagy vízre. Kis sárga gumikenut is cipelt a vízbe, mondván: abban elleszek. Persze nem így történt, állandóan kihajoltam, kapálóztam, anya megunta és kivett. Élveztem, ahogy pacsálom a vizet, cseppet sem féltem. Attól kezdve a kenu kint a parton árválkodott, én meg a vízicsibe, bent a kis úszógumimmal visongva örültem a vízben.

Két év múlva húgomat szintén két évesen bevitte a Balcsiba. Ő nagyon félt, úgy kapaszkodott anyuba. A kenuba se tudta beültetni. Én akkor már négy éves voltam, és ott csibészkedtem apuval körülöttük, nekem a víz volt a szabadság.

Anyám mindig azt mondja, a betegségem ellenére rettenetesen vakmerő voltam. Mindent kipróbáltam, azt csináltam, amit a húgom. A tizedik nyaramon történt, hogy újra lent voltunk végre a Balatonon, három napig sátraztunk BÉlatelepen. Hála és köszönet anyunak, aki kiharcolta nekünk, hogy nyaraljunk pár napot. Apám sosem akart eljönni velünk, mert ott a birtoka, amit mindennél, s mindenkinél többre becsült. De mire bepakoltunk az autóba, s hajnal négykor útra készen álltunk, a kedvenc drapp színű térdnadrágom, s a piros moncsicis pólóm volt rajtam, arra apám is meggondolta magát, s vigyorogva beült az autóba. Persze a jobb első ülésre ült, anya vezetett. Oroszlónál a bukkanós úton mindig kértük anyát, hogy gyorsan menjen a bukkanókon, hadd csiklandozza hasunkat. Ha tudott, tette is kedvünket, hasunkat fogva a hátsó ülésen dőltünk a nevetéstől.

Ahogy leértünk BÉlatelepre, rögtön helyet kerestünk. Felvertük a kis fehér indián sátrunkat, amelyben bőven elért volna hat ember is.

Tagadhatatlanul jól főz anya, ízes lecsót készített a kempingfőzőn, tíz ujjamat megnyalom utána.

Ebéd után lementük fürdeni és elkezdtünk bolondozni. Aput nyaggattam, hogy dobáljon. Anya gumimatraccaal sétált be, néha fröcsköltünk, felhőtlenül játszottunk. Majd apa elkezdett dobálni, örültem élveztem, nevetve kértem, hogy „még-még, apa”. Sokadik dobásnál véletlen kicsúsztam a gumiból, s elmerültem a víz alá. Tehetetlen voltam, hiába kapálóztam, láttam a sok hínárt, s az iszapot. Anya remegve kiabált az ijedtségtől ledermedt apámnak. - Csinálj már valamit, ugorj már a gyerekért. Perceken belül megtalált, tudtam, hogy nem hagy megfulladni, mert tudják, hogy nagyon szeretem őket. Hirtelen elkapta a lábam és felrántott. - Nagyon szeretlek benneteket! - mondtam levegőért kapkodva, és öleltem őket. - Apa még egyszer! -

kértem, nem féltém én eszem ágában sem volt megijedni. - Adok én nektek dobálózást! - mondta mérgesen anya, s kimentünk a partra, hazaballagtunk át a síneken.

Az esték nagyon hangulatosan teltek, sokat sétáltunk húgossal. Kagylókat szedtünk lent a parton, vékony kecses nyakú hattyúkat etettünk, egész közel merészkedtek a nagy kövekhez. Lány szellő fújdogálni kezdett, hullámok fodrozódtak a vízen. Sirályok ültek a stégen, sose vágytam oda felülni, egyrészt, mert nem is tudtam volna felmászni rá, másrészt csobbanni jobb volt. Tesóm se mondta, hogy fent volt rajta. Figyeltük a viharjelző lámpát, s pirosat mutatott, siettünk vissza anyuékhoz. Mire beértünk, már csöpörgött az eső, gyors behúzódtunk a sátorba. Mind lefeküdtünk, s bebújtunk a hálósákunkba. Anya varrt maguknak két, barna steppelt anyagból hálósákot, nekünk vett két egyforma pirosat.

Apám letette a fejét, s már horkolt is. Mi meg beszélgettünk, s barkochbáztunk, aludni úgysem lehetett, mert túl hangosak a körülöttünk levő fiatal német szomszédok. A gyerekes szülők felháborodtak rajtuk, köztük apám is. Azt mondta, szívesen rájuk borítaná a sátrukat. A békák olyan hangosan kuruttyoltak, s a vonat állandó zakatolása se hagyott bennünket aludni.

Éjfélkor nagy vihar kerekedett, tesómmal nagyon féltünk, összekulcsolt kézzel imádkozni kezdtünk. Apám erre a látványra ébredt, sokáig emlegette, mennyire féltünk azon az éjszakán.

Milyen igaz a mondás a vihar utáni csendre, mindenki álomba szenderült.

Másnapra ébredve minden sátor összedőlve, csak a miénk maradt állva. Szerény kis sátrunk minden szélsőséges időjárást kibírt.

Következő este sajnos hazafelé indultunk. Napokig fájt a szívem, hogy hazajöttünk, mert olyan jó volt. Hajókáztunk is a katamaránnal, átmentünk Badacsonyba, s szétnéztünk. Similabdát kaptunk. Húgom nagyon szépen tudta fel-le húzogatni, csak úgy forgott a színes labda.

Azon a nyáron még kétszer lejutottunk egy-egy napra a Balcsira. Az utolsó alkalomnál, minden évben azt mondta apám: - Búcsúzzatok el a „nagy lavórtól”, mert jövő nyárig nem látjátok. Hosszan néztem a kék Balatont, ami annyi örömet adott nekünk.

2018. február 03.

08. Hitem ereje

Katolikus családból származom, de sohasem gyakoroltam a vallást igazán. Nem éreztem rá késztetést, édesanyám sosem kért rá, hogy imádkozzak. Mégis, néha mondott nekem imákat. Amikor távol voltam tőle, messze idegenben, elalvás előtt az intézetben, a kemény priccsen összegömbölyödve, halkán zokogtam, hogy a többi gyereket fel ne ébresszem. Úgy hiányzott édesanyám ölelése. Minden este felidéztem arcukat, úgy imádkoztam értük.

- Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már szemem, - kezdtem.

A „vigyázz reám”, azt gyakran kihagytam, mert én nem voltam fontos. Így folytattam:

- Vigyázz drága anyukámra, apura, a húgomra, Mónikára. Drága nagypapámra külön vigyázz, s kérlek gyógyítsd meg a lábát, hogy még sokáig láthassam, nagyon szeretem az én egyetlen drága nagyapámat. Köszönöm. Szébb legyen a napjuk holnap. Ámen.

Amikor félttem és félek, akkor imádkozom, és mindig betértem az utamba eső templomba. Nem csupán az ima végett, hanem a falfreskók végett is. Sokáig nézelődtem csak, s a templom hűvösében s mély csendjében éreztem, ahogy a zaklatott lelkem megnyugszik.

Szüleimmal csak ritkán jártunk misére. Amikor Pesten voltam, a nagynénémék minden hétvégén kivittek hozzájuk, szombat esténként misére mentünk.

Jóska bátya a kórusban énekelt fent a karzaton. Nagyon szép hangja van Jóska bátyának. Nene és unokanővéreim mellett ültem. Hittel és reménnyel hallgattam a szentbeszédeket.

Szabadidőmben gyakran lapozgattam a Biblia oldalait. Számomra az a nagy piros könyv kereszttel rengeteg titkot rejtet. Óvatosan lapozgattam, mert vigyáztam, el ne szakadjon.

Kilenc éves koromtól járt hozzánk a tisztelendő atya hittant oktatni. Mivel az intézetben nem volt akkoriban hitoktatás. A plébános úr minden első hét szombat délutánján eljött hozzám, amikor hazajöttem. Nagyon sok imát tanított nekem és mesélt, a következő alkalommal aztán kikérdezett. Fehér kis imakönyvem anyától kaptam. Abból tanultam az imákat, Pestre is vittem magammal a kis szentképeket, amit a tisztelendő úr adott nekem. Örömmel mutattam meg a gyerekeknek a kis szentképeket. Nem is tudtam, hogy a csoportomba kevés olyan gyerek volt, aki otthon hittant tanult.

Komolyan vettem a tanulást, de a Miatyánknál mindig megakadtam. S ilyenkor borzasztóan zavarba jöttem. Ő ezt tudta, hogy zavarban vagyok, bátorítóan megsimogatta arcomat. Mindig meleg volt a keze, s megnyugtató, szelíden rám mosolygott, s azt mondta, hogy elmondjuk még egyszer Henikém együtt a Miatyánkot, tudni fogod, nem kell megijedni, mondta. Mindig szeretettel volt felém, előtte mertem mozogni, látott vidáman, s szomorúan, mindig kikísértem a drapp Trabantjáig. Boldogan mondta, hogy legközelebb találkozunk, amikor itthon leszel Henikém.

Nem is tudom, hány éves lehetett, mikor megismertem őt. Csak azt, hogy magas, szikár, sovány, fekete hajú és sápadt volt az arca. Biztos a betegsége miatt, mert gyakran fájt a gyomra, sajnáltam szegényt.

Egyszer nagyon meglepett, Pestre jött magának gyógyvízért, s meglátogatott az intézet falai közt. Sírtam, s mosolyogtam egyben, megláttam, s akkor először örömben megöleltem. Megsimogatta fejemet, s letörölte könnyeimet.

- Úgy örülök magának, tisztelendő bácsi.

Leültünk a padra, s a tenyerébe vette kezeim.

- Anyukádék jól vannak, s sok pusztit küldenek neked! Hoztam neked valamit - mondta, s a zsebéből elővett egy kabala fekete cicát, mely tapsolt, ha megnyomtam a hátát. Ezt a kis kabalát máig őrzi a fiókom mélye. Megköszöntem az ajándékot, még sokáig beszélgettünk, aztán nehezen, de elváltunk. Úgy jöttem volna haza vele, de nem mehettem, csak sóvárogva néztem a kedves, fekete ruhás plébános után.

- Csomikám ne sírj már, három nap, s jön érted anyukád! - mondta nevelőm.

- De az még olyan messze van, ki se bírom, Anna néni!

1985 tavaszán egy hétköznapon áldoztam. Azért kellett külön áldoznom, mert így következő év májusában bér mállkozhattam a többi gyerekekkel.

Nagyon vártam az áldozásom napját. Szép fehér hosszú ruhám volt, fejemen koszorú, mintha menyasszony lettem volna. Összekulcsolt kezemen rózsaszínű rózsafüzérem, amit mai napig őrök. Házunk előtt a zöldellő fűzfa alatt állok, anya ebben az ünnepi percben fényképezett le.

Cseppet sem bánom, hogy csak szüleim és testvérem van ott e szép alkalmon.

Egyre izgatottabb vagyok, ahogy az árnyas lombú gesztenyefák alatt sétálunk.

Templomba belépve szenteltvízbe mártom ujjam, majd keresztet vetek. A gyóntatószék elé siettek anya segítségével. Majd belépek, s minden úgy zajlik, ahogy tanultunk a tisztelendő atyával. Halkan válaszolok kérdéseire. Bűneim hiányában, azért lelkemre köti, hogy mondj el néhány Miatyánkot, mielőtt áldoznál Henikém. Szelíden rám nézett, mikor kiléptünk a gyóntatószékből. Keresztet vetett homlokomon. A lelkemre bízott Miatyánkot egy padban lehajtott fejjel csendesen és kellő meghatósággal elimádkoztam.

Következő év májusára édesanyám két egyforma gyönyörű szép égszínkéék hosszú ruhát varrt nekünk. Orgonaillatú napsugaras május vasárnapján húgomék osztályával én is bér mállkozhattam, a templomi freskók szebbnek tüntek a falon, mint máskor.

Sok évig még élvezhettem a plébános úr társaságát. Azt sem tudom, hogy miért ment el, s hova sodorhatta az élet. Soha többé nem láttam, s a mai napig bánom, hogy felnőtként nem kerestem meg őt. 2004-ben halt meg.

Emléke örökké szívemben él.

Gyermekkorom egyik szép húsvétján eljött hozzám a plébános, megajándékozott a szent családot ábrázoló képpel. A kis lapot ki lehet nyitni, a tisztelendő atya egy szonettet írt nekem. Ezt a lapot nagy becsben tartom. Ma egy papírdobozban tucatnyi kincseim közt megtaláltam, az írás ugyan megkopott, de az én öröömömre el tudtam olvasni az elmosódott szép sorokat. Annak idején is nagyon sokat jelentett nekem, sok év után újraolvasva keze írását, könnyeket csal szemembe. Bármikor előveszem versét, érzem, hozzám szól. Lelkünkben őrizzük legszebb kincseinket, ennél nincs szebb a világon.

Álljon itt novellám végén Némedi Ferenc atya szonettje.

Biztos vagyok benne, hogy figyel az égből.

2018. január 16.

Szonett Hennikéhez

Csak egyszer láttalak,
Mindjárt megszerettelek.
Szívembe zártalak,
El sem felejtelek.

Bojtó kis lábodon,
Már nem könnyíthetek.
Fáj a szívem nagyon,
Mert nem segíthetek.

Kecses szép kis virág,
Keresztet hordozó
Törékeny kis virág.

Kövessen égi fény
Göröngyös utadon,
Gyönyörű kis remény.

Hosszúhetényi plébános 1987.

09. Saját bőrén tanul az ember

Milyen igaz a mondás, minden ember a saját bőrén tanul. Röviden vázolom a betegségem okát.

A Jóisten nem engedte meg, hogy egészségesen jöjjek a világra. Oxigénhiányos állapotba került az agyam, a mozgásszervet érte a sérülés.

Pici gyerekként nem éreztem annyira a sérültségemet, mert mindig velem volt anyukám, s a többiek. Ha sétálni akartam, csak a kezem fogták, s már sétáltam is. Ahogy nőttem, sajnos be kellett látniuk szüleimnek, hogy a fejlődésem érdekében a Pető intézetbe kell adniuk Pestre, hat évesen. A kicsik ilyenkor kezdenek iskolába járni, s este hazatérnek a meleg szerető családi körbe. Én meg ott voltam egyedül, mostohán a távoli nagyvárosban, ahol a mesefigurás puha ágyam helyett egy kemény priccsen feküdtem, egy vékonyka pléden, párnámat könnyeimmel itattam, mert annyira hiányzott az édesanyám.

Hat évig voltam a Pető intézet falai között. Megtanultam labilisan önállóan járni, kanállal, s villával egyedül enni, magamat ellátni, s még suliba is jártam.

Én voltam a nevelőm csámpai tündére, mert csámpásan jártam, s mindig játszottak velem. Néha elvittek a saját családjukhoz, s velük töltöttem egy teljes hétvégét.

Hazakerülve, a széltől is óvni akartak szüleim. Elég hamar megtanultam, hol van a helyem, a suliban csúfoltak járásom, s beszédem miatt. Húgom igyekezett megvédeni, de nem mindig sikerült. Osztálytársaim vezettek osztályteremről osztályteremre. Csak itthon, lakáson belül és az udvarban sétáltam egymagam, ha elestem, megkapaszkodtam a fenyőfába, s felkeltem.

A kinti világgal is kapcsolatomban volt, de csak úgy, ha anyu vagy tesóm elvitt bevásárolni autóval. Nagyáruházakban toltam a bevásárlókocsit, néha kiröhögtek, csúfoltak, vagy beszóltak, s én tiszta méregből visszaszóltam. Nagyon elkeseredtem, hogy bántanak az emberek, azt mondták, hogy hogy mer az ilyen kijönni fényes nappal, nem szégyelli magát, csetlik-botlik ilyen fiatalon, hogy lehet így berúgva. Nagyon megráztak ezek a rosszindulatú piszkálások.

De nem tehettem mást, el kellett viselnem. Ők nem tudják, hogy mennyit dolgoztam a mozgásomért. Az emberek felszínesek, s képtelenek a másik helyzetét átgondolni, mielőtt szólának. Belegázolnak az ember lelkébe.

Csak akkor buszoztam, mikor a buszsofőr apám különjáratba ment. Jó volt, hogy az Abaligeti cseppkőbarlangot is láthattam. Elmaradhatatlanok voltak a nyári strandolások, ilyenkor éltem igazán. Anyuék vízicsibének neveztek, mert reggeltől estig a vízben voltam. Estefelé alig bírtam kimenni a buszig, fáradtságtól bezuhantam az ülésbe, s aludtam hazáig.

Egyik házassági évforduló alkalmából befizettük szüleimet Ópusztaszerre. Előre tudtuk, hogy apám morogni fog a kirándulás miatt, de kit érdekelt. Szerinte kis pénzből nem lehet elmenni kirándulni. Én meg azt vallom, nem kell az embernek teli zseb ahhoz, hogy megismerje a hazáját. Menjen, amíg teheti, utána már késő siránkozni, hogy ezt se meg azt se láthatta. A buszban a sok kíváncsiskodó rögtön szóvá tette, hogy hogy fogom bírni a gyaloglást. Egész jól, válaszoltam, nem egyszer voltam már Ópusztaszeren, csodálkoztak rajta. Szerencsénk volt, Szegeden pont akkor volt a Munkácsy kiállítás. Két óra kiállása volt a busznak. Hárman bementük nézelődni, a képeknél nem lehet sietni, ott meg kell állni, s várni a hatást, amíg fogságba nem ejt. Így jártam a Golgota című életnagyságú festményénél. Teljesen magával ragadott. Nem is hallottam, hogy anya szólongat, sietni kéne, mert elmegy a busz nélkülünk.

Ópusztaszeren felváltva hol anya, hol tesóm kezét fogva mentünk, ismét bejártam a nagy területet. Végére maradt a Feszty körkép, az egésznek az volt a fénypontja. Amikor beléptem és meghallottam Lehel kürtjét, libabőrös lettem, annyira meghatódtam. Nagyon lassan körbeforogtunk a festmények közt, felemelő érzés volt végigkövetni a honfoglaló magyarakat, szememben könny csillant.

Harminchét éves koromig semmilyen segédeszközt nem használtam. Nagyon nehezen adtam be a derekam, hogy járókeretet használjak, kíméljem a csípőm, mert sajnos kikopott. Nem bírtam elfogadni, mintha kudarcot vallottam volna. Az a kis önbizalmam is elszállt, ami addig volt. Minden orvos mást mondott, nem törődtek velem. Végére is nem ők szenvedtek, hanem én, két évig aludni sem tudtam, annyira fájt a lábam. Harminckilenc évesen, két évnyi szenvedés után ghörstön műtétet hajtott végre egy orvos. A csípőm femurfejből levágott négy centit. A feszes izomzat miatt nem lehetett csípőprotézist beültetni. A felépülés nagyon lassú, kínszenvedéses folyamatok sorozata volt.

Harminckilenc éves koromtól elektromos tolókoszit használok. Kis időbe tellett, míg újra visszanyertem a vagányságomat.

Munkába való szállítási költségeim az egekbe szöktek. Munkámat nem akartam feladni, kénytelen voltam kiutat keresni. A Volánnál érdeklődtem, épp akkor kapott egy helybéli buszsofőr egy alacsonypadlós buszt. Segítőkész, víg kedélyű sofőr, mondhatnám azt is, hogy a sofőrök gyöngye. Manapság ritka az odaadó ember, s ő pont ilyen, képes segíteni, és még beszélget is velem indulás előtt.

A városi buszon teljesen más a helyzet. A sofőrök ímmel-ámmal kiszállnak, a középső ajtónál lenyitják a rámpát, ha szociálisan érzékeny, akkor szól a többi utasnak, hogy menjenek el a sérült helyéről. Ha nem szól, magamnak kell helyett csinálni. Sokszor levegőnek néznek, s nem engednek be a számomra kijelölt biztonságot nyújtott helyre, ahol védve lennék a korláttal, nem tudnék feldőlni hirtelen fékezéstől, s ami a legfontosabb, önhibámon kívül gurul a kocsim, de ezt nem mérik fel józanésszel, csak pattog, ha nekigurul a kerekem a lábának. Akkor is ott üdül a helyemen. Csak siltes sapkában utazom, legalább nem látom a megvetést, s a gúnyt az utasok arcán, hogy ez mit akar a buszon, mért nem ül otthon a sarokban. Sajna, a fülem nem tudom bedugni, s hallom, hogy beszélnek rólam, gyakran hülyének tekintenek, mert kocsiban ülök. Addig nem ér el a tudatuk, hogy nekem is van szívem és lelke. Érzékeny vagyok, s nehezen tűröm a beszólásokat, s ha már nagyon kiborulok, visszaszólok.

A minap felszálltam a buszra. Két öreg nő beszélget, felém fordítja arcát, kínomban már a padlót bámultam. Te ezt csinálnád? kérdi a másikat. Felengednéd a sofőr helyibe a buszra? A másik csak a fejét rázta. Ilyenekkel foglalkoznak a vőmék, ilyen szégyentelennel, utálom őket. Amikor látok ilyet, már fölfordul a gyomrom tőlük, undorítóak. A nő mikor leszállt, mellettem ment el. - Nem baj hölgyem, egyszer maga is bele fog esni ebbe a helyzetbe, mondtam mosolyogva.

Az ember szeretne ott leszállni a buszról, ahol eltervezi. A Zsolnay kútnál már elkezdek jelezni, hogy szeretnék leszállni az Árkádnál. Nyomom, nyomom, s a vége az, hogy előre kell szóljak hangosan. - Legyen szíves letenni! A sofőr kiszáll, dühösen közli velem, hogy a kék jelzésű tolókoszit kéne megnyomni, ismered a jelet. Egész testembe remegek az idegtől, hülye nem vagyok válaszoltam. Nyomtám a csengőt, nem nyomtál te semmit. S meghazudtolva letett.

Nem egyszer koldusnak tekintenek. Na mordulnak rám, kezükben a százaz, fogd már meg. Nem vagyok koldus kérem, tegye el a pénzét. Dolgozni járok, s a buszomat várom, hogy hazamehessek. Azért eltehetnéd, váltott kedvesebb hangszínre. Nem, köszönöm. Elnézést, mondta, ne haragudj rám, mondta megbánóan.

Anyukám a széltől is óvna még mindig. De ez a galád világ bőrömön érezteti fogyatékos-ságomból adódó sorsomat.

Csomor Henriett

Más vagyok

Nem tagadom,
más vagyok, láthatod.
Hátad mögé
osonni nem tudok,
pedig szeretnék meglepni.
Nyikorgó kocsim
úgyis elárulna, ki vagyok.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Lelkem írja hozzád szép soraim,
szívem rejtekén ringatlak.
Kérlek, akkor is bújj hozzám,
s ne taszíts el magadtól,
ha meghallod ijesztő hangom.
töröld le gúnyos mosolyod arcodról,
mikor átkelsz velem a zebrán.
Sértő szavaid szívembe marnak.

2017. december 09.

10. Szív rejtekén

Jázmin kiment az istállóba és befogta lovait. Túlságosan szomorú volt ahhoz, hogy itthon üljön. Elmegy egyet szánkózni, a friss levegő jót tesz neki, s a lovakat is megjáratja legalább. Jól kizokogja magát, s megnyugszik a lelke. Imádta a telet, olyan romantikus volt számára, ahogy fehérbe öltözik a táj. A fekete fák végre mennyasszonyi ruhát öltenek.

Hóaplantól roskadoznak a fenyők ágai. Az utcai lámpák fényei sárgásan tükröződnek a fehér hócsodán. Minden olyan nyugodt és csendes, kihaltak az utcák. Lovak leheletét látni a hidegben, a falu gátján vékony jéghártya képződött. Jázmin még sosem látta befagyva. Gyermekként sokat játszottak benne hűgával, s barátnőivel. Leültek a gátra, köveket dobáltak és énekeltek. Istenem, egyszor minden emlékké szelődül és az idő forgásában megkopik.

Épp, mikor harangoztak az esti misére, akkor tért rá az erdei útra. Koromsötét volt, csak a hófehér hó világított egy kicsit. Felkapcsolta a viharlámpáját, s szekerére akasztotta. Lovai is nyugodtan bandukoltak előre, zene volt füleinek, ahogy patáik alatt ropog a hó. Cseppet sem félt, mert gondolatban vele volt Csillaga.

Ez a találkozás mérföldkövet jelentett életében. Mintha valahová megérkezett volna. Sok évig remélte, valami jó fog történni vele. A belső hangja ezt súgta neki. De azt se tudta, mi vagy ki lesz az. Képzelnéni nem szeretett, inkább két lábon állt a földön. Álmodni sem mer, az álom hamar szertefoszlik. Akkor sem hitt, mikor tenyeréből jósolt neki kolleganője. Szép nyári nap volt, kolleganője azt mondta neki: - Eljön egy talpig úriember, aki segíteni fog neked. - Jázmin nem hitt neki, akkortájt nagyon nehéz időszakon ment keresztül.

- Jajj persze, ha nem láthatom, s nem érinthetem, akkor mit érek majd vele. Mit csinálok majd, amiben segítene az a kedves idegen?

- A tenyered nem hazudik, kislány! - mondta.

Sok évig nem történt semmi sem. Csak bolyongott, s nem találta helyét. Néha eszébe jutott, mit mondott neki kolleganője.

- Az olyan véletlen lenne, mint a fehér holló az égen - gondolta magában.

Hihetetlenek tűnik, de bejött a jóslat. Csodálatos volt a legelső perc, amikor Csillaga kopogtatott. Örömeiben táncra perdült, forgott körülötte a világ. Rengeteget tanul tőle, a gondolat útján szárnyalnak. Olyan szép lett az élete, mióta a közelében tudhatja, mintha a fellegekben járna. Azt kívánja, soha ne érjen véget. Megható a törődése és az odafigyelése. Édesanyján kívül ő az egyetlen, aki megérti. Repülnek vele a napok és évek. Ha Jázminon múlna, visszaporgetné a vele eltöltött csodálatos éveket, hogy újraélhesse. Nem is tudja, mi lenne vele, ha nem sodorta volna felé az élet.

Féltőn és ragaszkodón kapaszkodik Csillagába. A széltől is óvna, hogy soha ne érje baj.

Szíve rejtekén őrzi egy bársonyos kis szobában. Ott bármikor megtalálhatja. Egy fonott hintaszéket tett a szobába, amelyben pihenni szokott délutánonként. Jázmin gyakran mellé ül, s fogja, simogatja kezét, ha álomra hunyja fáradt szemét, érezze, nincs egyedül. Kalitkában dalos ajkú kismadárkái derűre fakasztják.

Jázmin idővel megtanulta őt szívével látni. Le se kell hunyia szemét, hogy lássa gyönyörű arcát, vagy felidézze bársonyos hangjának kedves csengését. Ha sokáig nem hallja, reszket a lelke félelmében. Nagyon félti szép Csillaga egészségét. Számára nagyon fontos Csillaga, a neve könnyeket csal két szemébe.

Könnyfátyol függönyként gurulnak könnyei arcán, úgy hiányzik neki. Érzi, vele van most is, simogatja kezét.

Jázmin átfogja szívét, mintha ölelné Csillagát, itt vagyok veled, zokogja a végtelenbe.

Mintha arcát cirógatná és azt kérné tőle, menj haza kérlek, nehogy bajod legyen.

- Érzem arcomon kezedet - suttogja Jázmin.

Megfordult és kifelé ballagtak az erdőből. Jázmin szíve fölé hajtotta fejét szép Csillaga.

Kilenc óra felé hazaértek. Lecsutakolta lovait, friss szénát és vizet kaptak. Becsukta az istállóajtót maga után.

Bement a házba, odaült a cserépkályha mellé, sokáig elnézte a vörös lángú táncoló tüzet. Csillaga is vele volt, és mélységes nyugalmat érzett szíve körül.

- Vigyázok rád, ne félj, s őrzöm álmodat, szép Csillagom!

Mielőtt elaludt volna, egy könnycsepp gurult le vánkosa sarkába.

Árnyas lombú fák alatt

Bolyongva kereslek csillagom.
Nem lellek sehol sem.
Hogy is lelhetnék,
hisz túl távol vagy tőlem,
s nem tudok ellene tenni semmit sem.
Néha képzeletemre hagyatkozom.
Most is úgy érzem, itt vagy velem.
Tárt karokkal szaladsz felém,
s én is igyekszem eléd,
karjaid közt lehessenek minél előbb,
s ölelhesselek olyan gyengéden,
ahogyan a szívem kívánná.
Kezedet szeretettel nyújtod felém
fénylő csillagom, s én boldogan elfogadom.
Most az egyszer nem hallottam
csacsogni a kis patakot, mely
annyszor feledteti bánatom.
Csak rád figyeltem.
Repítettél árnyas lombok alatt.
Csuda jó kedvünk volt.
Bársonyos hangodon dalra fakadtál.
Felértünk a dombtetőre, s leültünk.
Öled rejtekében megpihentem.
Féltettem a boldog percet, hogy vége szakad.
Gyengéden átöleltem derekadat.
Suttogásomat csak te hallhatod.
A perc minden másodpercében
feléd szállnak gondolataim.
Isten szép madárkáinak dalával
szeretetem minden cseppjét neked küldöm.
Ott vagyok a hajnali szellő lágy fuvallatában,
s simogatom gyönyörű arcodat.

Oly gyorsan elillant a képzelet, mint a
lila ibolya illata.
Nélküled sivár lett ismét a nagy erdő.
Zokogva szívemre teszem kezem:
s megtalálalak szívem legszebbik szobájában.

2018. január 3.

11. Karácsony csodás pillanata

Amolyan átlagos, szomorkás hangulatban volt. Fekete szürkés idő volt, a kopár fákon egyetlen madár sem ült. Pedig hogy szerette a kis stigliceket, akik piros és sárga tollruhácskájukban úgy néztek ki, mint a bohócok. Tél beálltával mindig tele volt az ablakpárkány napraforgóval, dióbéllal, hogy aranyos kis madárkái éhen ne haljanak. Jázmin még a verebektől sem sajnálta az eleséget, mert ők is Isten szép madárkái.

December volt ismét, semmi kedve nincs a karácsonyhoz. Minden évvel kicsit távolabb áll az ünneptől.

Legszívesebben elmenne egy wellnessbe, ahol kedvére úszhatna, ott legalább boldog lenne. Nem érezné magát feleslegesnek, mostanában ezt a kivert kutya állapotot érzi magán. Igyekszik olyan gyorsan lelépni otthonról, ahogy csak tud. Akkor jönne vissza, ha vége mindennek, s visszatérhet a megszokott hétköznaphoz. Jázmin egyedül él, nem volt se férje, se gyerekei. Pedig úgy szeretett volna valakihez tartozni, aki megérti bánatát, s örömeit. Gyermekének pedig szeretett volna megtanítani az ünnep örömeit, s fontosságát. Az ajándéknak szívből jövő örülés kimutatását, s megköszönését. Nemcsak elfogadni, s pillanatokon belül széttépni a csomagolást, egy sarokban pár percig játszani vele, aztán elhajítani, akár egy darab fát. Amiért a szeretteid hónapokon át dolgoztak, hogy meg tudják venni unokáiknak.

Nagyon régen, novemberben már lázban égett, annyira várta a karácsonyt. Kis karácsonyfájára égősort aggatott, s feltette a számítógép asztalára, fényben úszott egész nap. Öröm költözött ünneplőbe öltözött szívébe. Kis szobájából kizárta a rossz érzést, s átadta magát a lelkéből áradó szeretetnek. Karácsonyi zenét hallgatott, amely megnyugtatta, és elhitette, hogy minden ember, akiben van egy kis szeretet, így tesz.

Végre leesett az első komoly hó. Mennyasszonyi ruhába öltöztek a fák, hófehér párnák ültek a háztetőkön.

Szánkózó gyermekek sikongattak a szomszédos dombtetőről. Jázmin imádott szánkózni, sajnálta, hogy már kinőtt belőle. Egész aprón megszerettette vele édesanyja a szánkózást. Akkor nagy telek voltak, édesanyja beültette a kis karfás szánkójába, s suhantak, a kislány nagyokat kacagott. Visszafelé jövet édesanyjának túl könnyű lett a szánkó, hátra nézett, a kislány rózsaszín bundácskájában ott feküdt a hóban. Nem sírt, hanem nevetett, mikor anyja felvette a hódunyhából.

Hamar kitalálta Jázmin, hogy mi válthatná fel a szánkó örömeit. Nagy udvarukban rengeteg fenyő állt, ilyenkor télen, mikor behavazott, úgy nézett ki a házuk, mint egy meseház. Pontosabban a Mikulás háza, még a kerítés is hóval volt borítva. Az ereszen nagy kövér jégcsapok lógtak.

Az utcáról nem láttak be, angyalkáznai támadt kedve. Hirtelen hátradobta magát, kezét-lábát széttette, hogy angyalka nyomot hagyjon maga után, óvatosan kihempergett az angyalka nyomatból. Aztán a kutyáját hívta könyörgőn. Oda is ment hozzá jámboran, Jázmin kis hógolyókkal üdvözölte kutyáját, aki örömeiben megfürdött a csillogó hóban.

Felállt, s a legjobban lelógó fenyőág alá állva megfogta a fenyőágot, s magára rázta az ágon lévő összes havat. Egyszerűen imádta a havat, gyakran mondogatta édesanyjának, hogy már csak egy ló hiányzik a házból, s lovas szánnal milyen jól lehetne szánkózni. De szép is lenne a téli éjszakában egyet szánkózni, kísérnének a csillagok, s az ezüst fényű hold, amely koronát rak a sötét égbolt fölé. Befagyott tó tükre mellett vágtatnék, cseppet nem félnék, mert arra gondolnék, hogy hazavársz, édesanyám. Édesanyjának könny csillant szemében.

Pár nappal karácsony előtt Jázmin késő délután felnézett a kék égre, vörös volt az ég alja, holnap szél lesz. Emlékezett, még gyerekként anyukája azt mondta neki, hogy azért piros az ég alja, mert a Jézuska süti neked a szaloncukrot.

Kétezertizenhárom szentestéjén felcsendül a mennyből az angyal éneke. A kis műfenyőt körülállva, kezeiket összefonva karolják egymást. Jázmin egy jókora csomagot ad édesanyjának. Édesanyja még mindig eljártssza Jázminnal, hogy nem kapott semmit. De ez őt hidegen hagyja, mert imádja édesanyját. Kisvártatva édesanyja felveszi a lány ajándékát. A lány örömtől csillogó szemekkel és piros arccal bontogatja ajándékát.

Nem gondolt ő semmi másra, csak egy kis meglepetésre. Szíve nagyot dobbant, mikor rátalált egy kis ékszerdobozra. Remegő kézzel gyorsan nyitotta, Szűzanya aranymedálja ott feküdt a kis párnán. Zokogásba tört ki, s hosszan ölelte édesanyját, aki maga is sírt lánya örömétől. Ez a gyerekkori vágy most teljesült, mert aki egykoron megígérte neki, az nem teljesítette ígéretét.

Attól a perctől, ahogy édesanyja nyakába tette az aranymedált, azóta Szűzanya vigyázza Jázmin életét. Jázmin örök emlékként őrzi szívében annak a karácsonynak csodálatos perceit.

2017. december 12.

12. Icipici gomb csodákra képes

Ha babonás lennék, merném mondani, hogy azért történt mindez velem, mert április tizenharmadika, s ráadásul péntek volt. Mivel nem vagyok babonás, s a fekete macska hiedelme sem érdekel, hogy jobbra vagy balra megy az úton, ezért a véletlennek tudtam be aznapi dolgomat.

Pénteken én már kellemes hétvégémet töltöm otthon, azért, mert az utolsó hétköznap túl zűrös a Volánnál. Az esetek kilencven százalékában az odaadó sofőrömet mindig elküldik Paksra, normál esetben ez egy egészséges utasnak semmit nem jelent.

Azonban én mozgássérült vagyok, sajnos csak elektromos tolókoszival tudok közlekedni. Alacsonypadlós buszokkal akkor könnyű sérülni buszozni, ha a sofőr is együttműködő. Ezalatt azt értem, hogy egy gombnyomással eldönti a buszt, mielőtt kiszáll, s lenyitja a rámpát, így nekem is, neki is zökkenőmentes a felszállás. Az én sofőrjeim mindig így csinálják, sosincs semmi baj. Kissé nehezen beszélek, ennek ellenére ők megértenek, sőt még beszélgetnek is velem.

Nem úgy, mint mások, akik képtelenek megérteni, s kabaréba illő, ahogy gagyognának, mutogatnak, vagy épp falnak néznek. Na, ilyenkor ki tudnék szaladni a világból, itt hagynék minden csapot-papot. Idiótának tekintenek, vagy egy érzéketlen fatuskónak, csak azt nem tudják, hogy én mit gondolok róluk. Ha nagyozni szeretnék, de nem akarok, azt kiabálnám nekik: majd nézd meg az elektronikus könyvtárban az írásaimat és akkor hozz véleményt. Néha egy telefonhívás mindent megváltoztat, hazafelé ismeretlen lesz a sofőr. Nem szerettem a változásokat, csak annak örültem, hogy valahogy hazajutok.

Nem is gondoltam semmi rosszra, beértem a városba. Hideg is volt és a szél is fúj, kedvetlenül bementem az Árkádba. Megálltam egy üzlet sarkában, ahol nem vagyok útjába senkinek. Csak úgy hömpölyög le a nép a mozgólépcsőről. Néha kellemetlenül bámulnak, idétlenül röhögnek rajtam.

Négy év körüli kislány az anyjával elhalad mellettem. Egy percre megdermed a kislány előttem. - Anya, mi ez? mutat rám kérdően. Felesleges lenne megszólalnom. - Gyere már mordul rá az anya, s ne nézd ezt a bácsit. - Mindig férfinak tekintenek, mert rajtam van egy drapp hímzett siltes sapka. Addig az anyja nem jut el, hogy farmer szoknya van rajtam, s nő vagyok. Azt is hiheti, hogy ebben az állapotban tökmindegy, hogy nő vagyok-e vagy férfi. Bocsánat, egy kissé drasztikus voltam. Sajnos, ilyen a mai világ, s legszomorúbb tény, hogy sérülteként mind egyedül vagyunk.

Egy óra húsz perckor elindulok a buszvégállomásra, a diákok nagy része rihegve-röhögve csörtet be az Árkádba. Egyiküknek eszébe jut megfogni az ajtót, hogy ki tudjak menni. Megköszönöm neki, s kitör a röhögés hangom hallatán, elkezd utánozni. - Hogy beszélsz? kiabál utánam. Kapd be, gondolom magamban, tajtékok a dühtől, de nem merek szólni. Hátha megvernek, vagy kiborítanak a tolókoszimból ezek a mai fiatalok.

Zebrán igyekszek átkelni, hogy arcomba spontán ne a bűdös bagófüstöt fújják. Néha úgy érzem, direkt csinálják, csak fújják a másik képébe.

Máskor mindig előbb beszálok a buszba, de most nem sikerült, két perc múlva indul és még kint vagyok. Előre mennék, de Pince szomszédunk azt mondja: Heni állj be a helyedre, majd én szólok neki, hogy engedjen fel. Természetesen a buszt nem dönti el, lenyitja a rámpát, így nagyon meredek, nem tudok felmenni, előre látom. Legyen szíves eldönteni a buszt, kérem, de a beszéddel ennél az úrnál, s szomszédunknál süket fülekre találtam. Olyan volt,

mintha a két férfi meg se hallotta volna, hogy szólok. Megpróbáltam feljutni a meredek rámpán, de nem ment, ezért ketten toltak fel. Nagyon megalázó volt a helyzet, és szégyelltem magam. A java még csak most kezdődik: a speciális buszban, ahova a mozgássérült kényelmesen beállhat, s kapaszkodhatna, ott tárolja a felmosóvödröt, s a felmosófát. Valahogy mégis be kellene állnom, hogy ne akadályozzam a többi embert a mozgásban. Nagyon óvatosan elkezdtem beállni, már nem is fogtam a joystickomat, mégis a bal első kis kerekem nekiment a zöld felmosóvödrének és összetört. Lelkiismeretfurdalásom lett, mivel eléggé érzékeny lelkületű vagyok, de nem szóltam neki, mert úgyse értett volna meg.

Otthon, mikor már lehiggadtam, elkezdtem gondolkodni. Nagyon szomorú a tény, néhány sofőr képtelen használni a speciális buszt, így megnehezítik a mozgássérültek közlekedését. Lehet, hogy egyszer egy mozgássérült belebotlik egy hasonló helyzetbe, mint én. Többé nem ül buszra, mert elmegy a kedve az utazás nehézségeitől.

Bizarnak tűnik, s tudom ódzkodnak ellene, hiszen nem könnyű egy egészséges számára a sérült látványa. Még nehezebb lehet pár percre beülni elektromos kerekesszékekbe, kipróbálni az elektromos kerekesszékes felszállást. Kétféle módon, amikor egy gombnyomással nem döntik el a buszt, sokkal nehezebb felszállni egy sérültnek még akkor is, ha elektromos székét sebességbe teszi. Akkumulátorát csak nyekteti, akkor se fog felmenni egyedül, csak ha a sofőr megtolja az elektromos széket, hogy lendületet kapjon. Önhibájukon kívül nehézséget okozhatunk a sofőrnek. Egyszerűbb a felszállás, ha eldöntik a buszt, a sérült fel tud szállni egyedül. Az az icipici gomb csodákra képes, s hidd el, az a sérült, aki zökkenőmentesen utazott veled, az nagyon hálás neked.

2018. április 16.

13. Elválaszthatatlanok

Megfagy a lelke, teste egészében remeg, szíve majd kiugrik a helyéről a félelemtől. Torka kiszáradva, mégis kiabálva beszél, közben rohan anyja életéért. Az a drága, őszinte lelkű csontsovány édesanyja ott fekszik az ágyában életéért küzdve. Halkan könnyezik, pedig nem szabadna magát felzaklatnia. Lánya félelmét látva zokogásba tör ki.

- Ne félj drága kincsem, virágos rétem, drága édesanyám! - csókolta végig verejtékező homlokát.

- Itt vagyok már veled, csak nagyon féltelek, tudod, Édesanyám.

Anyja kapaszkodott lányába.

- Ne sírj kérlek! - kérte halkan anyját könnyeivel küszködve. A roham elmúltával karjaiba véve édesanyját megvitatta s bekente láztól kisebesedett ajkát. Mindent olyan hálával csinált, ahogyan édesanyja tette vele egykoron gyermekként. Fogta, mert érezni akarta, hogy van még neki.

- Anyukám nem tudlak elengedni, rajtad kívül nincs senkim a világon.

Anyja két éve ágynak esett, s azóta nem kelt fel, az orvosok nem tudják megállapítani a betegségének okát.

Jázmin egy pillanatra sem engedi el. Ápolja és vigyáz rá, megmondta, nem vihetik el mellőle, nem engedheti meg, hogy más ápolja imádott édesanyját. Vigyázni és óvni akarja, s szeretni élete minden percében.

Édesanyja betegen is az egyetlen támasza.

Megfürdette, és mielőtt lefektette volna, testét bekente sportkrémmel, s gyengéden masszírozta izmaiba, ilyenkor lazák lesznek végtagjai. Meleg volt a szobában, így nem kellett félnie, hogy megfázik anyja. Nagyon keveset aludtak, időt szakítottak a négy végtag átmozgatására. Jázmin félt ettől a feladattól, mert nem akart fájdalmat okozni anyukájának, hacsak felszisszent a fájdalomtól, Jázmin abba akarta hagyni a tornát.

- Kérlek szépen, folytassuk a tornát! - kérte anyja. Könnyeivel küszködve mondta: - Nem szeretek szenvedést okozni, anyukám.

- Jólesik a torna - simogatta Jázmin arcát. - Csak még egy kicsit! - kérte könyörögve. Jázminnak a szíve is belefájdult, úgy sajnálta anyját.

- Ha nem bánod, inkább a kezedet masszíroznám anya, eleget gyötörtelek.

- Nem gyötörtél, csillagom.

Mellé ült, megsimogatta, érezte, nagyon vizes lett a hálóing, levetkőztette, áttörölte az erőlködéstől izzadt testét. Zöld tiszta hálóingét adta rá. Meleg pléddel betakarta, hogy meg ne fázzon, lábára meleg zoknit húzott. Egy kicsit hadd melegedjen az ágyban. Gőzölgő teáját az ablakba tette. Jázmin ölebe vette kicsiny, törekeny édesanyját, s a hintaszékbe ült vele.

Jázmin imádta édesanyját, gyengéden simogatta arcát, csókolta homlokát.

Anyja csak bújt lány kezét fogva. Öröm csillant könnyes szemeiben.

Szegénykéje nagyon kimerült volt, csak a lánya közelségére vágyódott.

- Anyukám, te most nagyon ki vagy fáradva, érzem! - mondta Jázmin. - Úgy félek mikor tornázunk, félttem a gyenge testedet, hogy eltörik valamid és azt nem élném túl. Én csak óvni, s vigyázni szeretnék rád, ha bajod történne, abba belehalnék.

- Semmi baj, drágám, ne beszélj így kérlek, zokog a szívem ilyenkor! - mondta anyja. Szükségem van rád, kislányom, - s vállára tette fejét.

- Nekem is rád, anya, félttem minden betegségben eltöltött pillanatodat - simogatta arcát. Nem engedlek el soha mellőlem. Együtt megyünk mindenhova, akár a csillagok, elválaszthatatlanok vagyunk. Nagyon szeretlek, édesanyám.

Anyjának potyogtak a könnyei, s nagyon forró volt a lehelete.

- Nyugodj meg édesanyám - kérlelte. - Kihűlt már a teád! - mondta. Kortyonként megitta édesanyját. Anyja az életénél is jobban szerette lányát, hálás volt minden pillanatért, amiért vele lehet.

Már teljes sötétség borult az égre.

- Édesanyám, pihened kéne, már elgémberedett testednek jól esne a nyújtózás.

- Menjünk, kicsikém, te is elfáradtál - mondta kedvesen.

Lefeküdtek, s átölelték egymást. Évekkel ezelőtt megpróbáltak külön ágyba aludni, de anyja mindig olyan szomorú lett, ha leszállt az éj. Karnyújtásnyira volt tőle lánya ágya, számára távolinak tűnt. Vigasztalón mellébújt, s megnyugodva együtt pihentek pár órát. Csókolta, simogatta megtört arcát, anyjához bújva szorosán. Anyja mesélt, keze pedig lánya arcát simogatta, s közben az öröm átjárta lelkét.

- Anyukám, soha el nem múló szeretettel szeretlek téged. Aludj picit, fáradt lehetsz, mai rohamod sokáig tartott, s azóta nem szenderültél álomba.

- Veled akarok, lenni kislányom, téged vigasztalni, láttam, hogy megijedtél, így nem szabad, drágám.

- Anyukám, ne beszélj róla kérlek, nem tudok nélküled élni, még a gondolata is fáj. Te vagy nekem a mindenem ezen a földön, anyukám.

Könnyeivel küszködött édesanyja, de összeszedte magát, hogy elterelje lánya gondolatát, kinézett az ablakon.

- De szépen táncol a hold a tó tükrén, s a csillagok mind kísérik.

Jázmin már álomba merült, nem hallotta édesanyja utolsó mondatát.

- Aludj csak, édes gyermekem - suttogta anyja, akinek egyetlen bánata volt, hogy lányának nincs senkije rajta kívül.

Jázmin felriadt édesanyja köhögésére, karja közé vette szenvedő anyját, aki levegőért kapkodott.

- Túl vagy rajta, édesanyám, nagyon szeretlek! - csókolta arcát. Fájdalomtól összegörnyedt édesanyját ölébe ültette, s lassan itatta.

- Jázminom, édes kislányom, kérlek, többé ne vigyél kórházba, engem már csak szeretted éltet. - Könyörtelen volt látnom, ahogy ott álltál az ablaknál, kislányom, s hulltak a könnyeid értem.

- Édesanyám, rettenetes volt nélküled, akkor szedtem össze magam, amikor visszakaptalak. Javasolták, hagyjalak benn pár napot. Nem, köszönöm, válaszoltam, hazaviszem az Édesanyámat.

- Úgy fáj, kincsem, mindenem, de csak téged néztelek, kislányom.
- Láttam a hátadon a kemény ágnyomatát, felültettelek, hogy ne törjön tovább.
- Átöleltelek hevesen vert a szíved, arcod sápadtabb volt mint valaha, attól félttem, rosszul leszel.
- Nem tudtam mit tegyek anyukám, óvatosan simogattam fájó hátadat, könnyek szöktek szemedbe, mindjárt megyünk haza, édes kislányom, súgtad fülemben bizakodón.
- Ne félj kincsem, simogatom rád néztél, anyukám.
- Légy erős, kicsikém, itt vagyok veled, mondtad, s vállamra hajtottad fejedet.
- Szívemig hatottak szavaid, anyukám, szólni sem tudtam, csak simogattalak.
- Drága anyukám akkor már enyhült szívemnek kínzó fájdalma, amikor mellettem voltál.
- Szíved fölé hajtottam fejem, hogy érezd, mennyire szeretlek.
- Csodálatos, hogy újra velem, vagy édesanyám.
- Egyedül veled érzem biztonságban magam, kislányom, - gyengéden lány arcát csókolta, kezét alig érezhetően simogatta.
- Kérlek nyugodj meg, drága édesanyám, megszakad érted a szívem.
- Ennyi fájdalmat már nem viselhet el gyenge szíved. Vigasztaljon a tudat, hogy itt vagyunk egymásnak örök szeretetben.

Letörölte patakozó könnyeit. Elérzékenyülve kérte: bújj hozzám, édesanyám, ahogy csak bírsz, s ne gondold másra. - Érezhetően jobban odasimult a vállához, erőtlen kezét lány nyaka köré fonta. Már nem sírt, csak megértésre s rengeteg szeretetre volt szüksége.

Fejfájáscsillapítót adott anyjának, nagyon fáj a feje. Egy pohár tejet meg tudott vele itatni, s egy kis darab vajás kenyeret evett hozzá. Szeme csillant, mikor puszik sorozatával kényeztette. Olyan gyenge volt, hogy alig bírta kezét a lány nyaka köré fonni. Beesett arcát lány arcára tapasztotta, vágyódtak egymás közelsége után. Ölelte, amíg csak lehetett, de hagyta feküdni is. Anyja sosem szólna, hogy lefeküdj, inkább Jázmin fekteti. Szíve vérzik ugyan, ha leteszi, de tudja, jólesik neki a pihenés. - Nem megyek el mellőled, édesanyám, csak nyújtózz picit, kérlek. - Jázmin simogatja anyja kezét, még el nem bóbiskolt. Anya kedves hangjára ébredt. - Kislányom, kérlek, feküdj le. - Félálmban odabújt és átölelte anyját, elégedetten lány arcához érinti arcát s elpihen. Megnyugvást ad neki lány jelenléte, hogy hallhatja, érintheti és beszélgethet vele. Lelke sír, amikor lány kedvesen és kellő óvatossággal karjaiba veszi. Tudja, nem így kéne lennie, de neki lány öle a végső menedék.

Szívfacsaró volt a látvány, évekként elelőtt még életerős volt édesanya, aki rengeteget dolgozott. Most gyenge, s törekeny kis asszony lett, aki mára már csak lány szeretetének él.

- Anyukám, tedd a vállamra fejed kérlek, hadd lássalak én is.

Édesanyja hátát simogatta, egyenletes mozgástól talán elszundikál. Nagyon feszes volt anyja háta az állandó görnyedt testtartástól, de nem bírta elviselni, hogy nem tudják egymást ölelni. Állandó fájdalmaikat karjai közt könnyebben viseli. Azt látni kell, ha az ebéd főzéséből visszamegy hozzá, milyen rajongással van érte anyja. Karjába veszi, simogatja, sokszor így pihennek egész délután. Anyja csak nézi lányát, s kezét fogja erőtlenül. Néha mindketten elkeserednek az élet megpróbáltatásain, könnyek közt vigasztalják egymást.

Hajnal felé már nagyon bágyadtak voltak a szemei édesanyjának, de úgy ragaszkodik lányához, hogy képes lenne fenn maradni.

- Anyukám, kérlek, feküdjünk le, tudom, nagyon zaklatott vagy, de semmi baj nem lesz, ne félj.

Óvatosan lefektette, lánya anyja karjai közé bújt. Jázmin úgy érezte, mintha anyja átölelte volna.

- Megható pillanattal ajándékoztál meg, kislányom, ezt már rég nem éreztem, édes gyermekem.

- Miért nem szóltál, ha ennyire hiányzik, anyukám?

- Szívem mélyén őriztem a legszebb érzést, melyet nekem adtál, amíg ölelhettelek.

- Ne sírj, kérlek, anyukám, ha így könnyebb neked, akkor így alszunk mostantól. Drága anyukám, aludj jól, szép álmokat kívánok.

- Neked is, édes kislányom! - és hosszan csókolta lánya homlokát.

Nyolckor ébredt Jázmin, anyja még aludt.

Három napja le se hunyta szemét drága anyja. Kiment a konyhába, elkészítette a reggelit, máskor anyja ilyenkor már mesélt Jázminnak a gyerekkoráról.

Jázmin három éves kora óta élt egyedül édesanyjával. Amit csak lehetett, megtett neki édesanyja. Hétvégenként hegyet másztak, imádták, amikor felértek a hegycsúcsra, ahol majdnem elérték a fehér fodros báránnyelvényeket. Estefelé sátrat vertek az erdei tisztáson, innen lesték a vadakat, ahogy vonulnak le a patakhoz inni.

A másik héten strandoltak, vagy moziba, színházba jártak. Egymásnak éltek, imádták egymást. Jázmin nem tudja másképp elképzelni az életét. Mióta édesanyja beteg, kicsit beszorultak a lakásba, de nem érdekli, mert a legdrágább kincse vele van.

Sokat gondolkodik anyja mozgásállapotán, de most az a fontos, hogy erőre kapjon, s hízzon. Szegénykét csak simogatva tudja masszírozni, s nagyon óvatosan, mert kiáll az összes csontja soványságától. Hallani sem akar rehabilitációs központról, félne, hogy az első megfázásba belehalna, s Jázmin is az elvesztésébe. Csak ő érhet anyjához, ő érzékeli szegénykéje fájdalmait. Szeretve lehet csak hozzá érni, hogy érezze, minden érintés szeretetből fakad. Drága édesanyja még mindig odaadó, minden kis mozdulata öröm lányának.

Anyja mindig jól nézett ki, emlékszik vissza, pirospozsgás arca volt, és nagyon szolid kis teremtés volt.

Este van már, anyja még mindig alszik. Jázmin sírva, gyengéden simogatja anyja arcát és hideg lábát melengeti, melyben rossz a vérkeringés. Már két éve fekszik.

- Mi a baj, angyalom, miért sírsz?

Hirtelen összerezzen anyja hangjától.

- Édesanyám, annyira örülök, hogy felébredtél, végigaludtad a napot. Hiányoztál és nagyon féltettelek, ilyen sokat még nem aludtál, édesanyám.

- Hadd öleljelek, angyalkám, nem hagylak magadra, ígérem! - szemébe könny szökött. Egy kicsit bújj mellém, kérlek, kislányom! - kérte érzékenyen. - Elvett tőlem egy napot az alvás, hogy nem láthattalak.

Jázmin elsimította a haját édesanyja szeméből

- Annyira szép vagy, édesanyám, miközben mellébújt.

Lelkébe újra öröm költözött, hallgatva drága anyát.

Hangjából eltűnt a mély keserűség.

- Fáradt voltam, édes kislányom, szívem s lelkem megértette velem igaz szeretetedet. Szeretném ha az élet, még sok-sok évet adna nekem, hogy veled lehessenek.

- Szeretlek - zokogta Jázmin.

- Szoríts magadhoz, kislányom, ahogyan régen tetted, amikor nagyon örültél nekem.

- Minden mozzanatod itt van előttem, drágám, ezért olyan boldog még most is életem.

Jázmin csak ölelte, könnyei gurultak anyja sápadt kedves arcára.

- Meg fogsz gyógyulni, érzem, anyukám.

Édes lányához simult s közben befelé hulltak fájó könnyei.

- Hadd hozzam a vacsorádat, anya. Étlen s szomjan voltál egész nap.

Előbb megittatta, megigazgatta párnáját, majd féltőn visszafektette. Csókokkal árasztotta el anyját, aki még a szeretett puszik ámulatát érezte, míg lánya visszaért.

Karjába vette gyönyörű mosolyában fürdő drága édesanyját.

Jázmin anyja arcát simogatta, s puszilta. Boldogan evett, jól esett neki a meleg húsleves.

Aztán karjaiba vette édesanyját, s gyengéden ölelkeztek, úgy, mintha még soha nem ölelték volna egymást.

Szeretetben, s hitüket megőrizve éltek még nagyon sokáig egymás örömére.

Csomor Henriett

Tengernek morajlását hallgatva

Karjaim közt aludt el édesanyám.

Végre itt vagyunk a homokos tengerparton.

Hagyom, hadd pihenjen,
édes illatát magamba szívom.

Keserű könnyeimet képtelen
vagyok előtte rejtteni.

Rám néz, keblemre hajtja ősz fejét,
szemem törli kedvesen.

Lágy esti szellő szép
hosszú ruháját lengeti.

Bordó kendőjét törődve kötöm.

Hátára meleg kardigánját terítem.

Karját felém nyújtotta ébredve.

Magával kapott a fájdalom.

Bújj hozzám, sírva kértem,
gyengéd ölelésedet érzem.

Ölelt, homlokát homlokomhoz nyomta.

Fájó szívéből nyugalmat árasztott.

Kislányom, nem szabad összetörnöd!

Hangjában bánat érződött.

Henikém, drága Henikém, zúgó tengerhez
mért hoztál?

Erőtlen vagyok,

kezedet mégis kezembe adod.

Gyermeked vagyok,
s szükségem van rád,
hogy lássalak, s érezzelek.
Mellettem vagy, s lélegzel,
csak ez számít.
Anyám zokogva vállamra borult.
Halovány arcát szeretve csókoltam.
Feledjük életünk árnyoldalát,
érezd a tengernek sós illatát.
Zúgó hullámok kövekhez csapodnak.
Tengerre hoztalak gyógyulni,
emlékszel, Csillagom,
nélküled láttam a tengert,
s nagyon hiányoztál.
Mefogadtam, egyszer elhozlak,
láthassuk együtt, hol sírnak
legkeservebben a sirályok.
Csodálatos, hogy kedvemre ölelhetlek.
Anyám gyönyörű arca sugárzott mosolyától.
Henikém, drágám, kérlek, maradjunk itt,
ahol fényesebben ragyognak a csillagok.
Csak te s én, Henikém.
Mebújva csendesen, örök szeretetben,
mólón sirályokat etetve.
Anyám tengernek morajlását
hallgatja éjjelente.
Őrangyalom, drága anyám,
kezét rám téve őrzi álmomat.

2017. december 21.

14. Püspökszentlászlói túrám

Alig vártam, hogy hétvége legyen. Újra hódolhassak régi hobbymnak, amitől édesanyám viszolyog, de jól tudja, nem ülhetek mindig a négy fal között. Ezért a születésnapomra közösen vettünk két akksit meggybordó mopedembe, amit én csak motornak nevezek, ez a szerkentyű számomra a szabadságot jelenti. Mozgássérült vagyok. A futás nagyon hiányzik, s a tenni-venni akarás életemből. Szeretnék világot látni, vándorlásaimat lóháton vagy gyalog megtenni. Szabad lenni, mint a madár, ott, ahol ér az éjszaka, sátrat vernék. Tábortüzet raknék, s szalonnát sütnék, madárlátta kenyeremre csöpögtetném zsírját. Vöröshagymával jóízűen megvacsoráznék. Miután eloltanám a tüzet, szememet a csillagos horizontra emelném.

Bilincsbe vert lábaim nem engednek, beérem motoros száguldozásommal. Szülőfalum, Hosszúhetény, két hegy között fekszik. A Zengő és a Hármás öleli egymást.

Bíbor hajnallal együtt ébrednek az énekes madarak. Énekükkel üdvözlik a felkelő napot.

Izgalommal tölt el, valahányszor útra kelek, csak az útmenti fák kísérek. Erdőn át járok, csörgedező kis patak hömpölyögve utat mutat. Medvehagyma illata csiklandozza orromat. Gyerekkoromban rengeteg medvehagymát szedtünk, piros Dáciánk csomagtartója tele volt. Zsákszámra vittük haza a disznóknak féregelhajtás gyanánt. Alig vártuk, hogy hazaérjünk, émelygő fejfájás gyötört bennünket anyuval a szagától. Ma meg már mindenki medvehagymás pogácsát sütöget.

Mennyire örülne erdész nagyapám, ha hallaná, hogy szeretem. Jó pár hónapja nagypapám simogatását érzem a szívemben. Kisgyermek voltam, mikor örökre elment. És most újra eljött hozzám. Átérzem a boldogságát, amikor belépek az erdőbe.

Duzzadó kis patakom majdnem kilép medréből. Forróan tűz az áprilisi napsugár. A harmadik fahídon megyek át, zöldellő lombkoronák egybeérnek, s árnyékot biztosítanak az arra járóknak.

Szűz Mária képe lepi meg az újdonsült látogatót a fák között. Mindig friss vadvirág van előtte. Végre felértem Püspökszentlászlóba. Már két éve nem tudtam felmenni gyenge akksim miatt. Elvarázsol ez a kis falucska, meseházaival, s fakerítéseivel, s kisebb palotáival. Van itt minden, életrendezési-ház, panzió, inkább üdülő falucskának nevezném. Bal oldalra épültek a házak, mert jobb oldalt szakadék van. Itt tényleg ég és föld között felszabadul az ember lelke, mintha gyógyítón ringatna a táj. Fehérre meszelt haranglábtól egy meredek kavicsos domb választ el. Felérve boldogan szétnézek, a kastélytól a kitörő víz választ el, amely kútból és a vályúból folyik. Képtelenség áthajtanom, mert víz érné az akksikat.

Réges-rég, járó koromban, elfáradva, a vályú elé térdeltem, karjaimat beelégáztam, úgy ittam a kútból. Mindig azt mesélték, hogy ebből a vályúból itatták a kihajtott állatokat.

Gyerekkoromban mindig ide vittük vendégeinket a látványért kirándulni. Persze, akkor csak autóval közlekedtünk, s édesanyám kezét fogva tudtam menni. Bejártuk a kastély nagy területét, akkoriban még apácák lakták, s gondozták az udvart. Virágok, s bokrok borítottak mindent, kis táblákra voltak felírva a növények nevei. Padokon pihentünk a fák árnyékában. A kis templom nagyon ritkán volt nyitva, amelyet platánfák vettek körül.

Kicsit megpihenve, jókedvűen, s elégedetten hazafelé tartottam.

Csomor Henriett

Ringat a táj

Mintha ringatna a táj,
úgy ölel szépségével, elkápráztat.
Táncával magával sodor,
megérti magányos lelkemet.
Lassan táncol énvelem,
hozzám simul, simogat,
Forró könnyeimet felszárítja.
Ölébe ültet, kedvesen hagyja,
hogyan elnyújtózzam kényelmesen.
Fellegekben járok vele,
gyengéden fogja kezem.
Ránk borul az esti félhomály,
kettéválik az ég,
szivárványkapu nyílik egyik oldalán.
Zöld fenyők csúcsai magaslanak
sötétkék boltozatán.
Lassan elhalkul a zene,
utolsó érzéki csókjával elenged.
Keserű sóhajjal nézek utána.

2018. május 02.

15. Édesanyám, mindenem

Gyermekkorom óta édesanyám a mindenem. Ő ismer legjobban, arcom rezdüléseiből tudja bajomat. Ritkán voltunk egymástól távol, s ha rákényszerülünk, lelkileg nagyon megsínylem. Sohasem tudtam úgy elmenni otthonról, hogy fél nap után ne hiányzott volna.

Gyermeki ragaszkodásomat nem tudtam kinőni, mint mások. Valahol a lelkem mélyén mindig gyermek maradtam. Nem zavar, ha azt mondják: te nagy gyerek. Akkor is odabújok hozzá, mert szeretem és megnyugszom a közelségétől.

Persze azért voltak és vannak kisebb és nagyobb összezőrdüléseink, de öt perc múlva mindig bocsánatot kértem. Még akkor is, ha úgy éreztem, hogy nincs igaza. Sosem tudok haraggal elaludni, mert belülről mar, s nem hagy nyugodni, mert érzem, hogy édesanyám lelke sír, ehelyett ölelni, s vigasztalni, s óvni kell. Sokáig úgy éreztem, hogy anya egyben apám is, mivel tőle nem kaptam olyan szeretetet, amilyet szerettem volna.

Sok évvel később apám örökre elment, de akkor sem éreztem akkora űrt. Hiszen itt maradtunk ketten anyuval, s még egyszer olyan nagy szeretetben élünk. A csendet és a meghittséget jobban lehet érezni, mint azelőtt.

Kora előrehaladtával észreveszem, mennyire törekennyé válik. Egész életében erős volt, gyengülni kezd, megtört kicsi arcára gyakran kiül a fájdalom. Titokzatos betegsége nagyon meggyötri, s gonosz szörnyként uralkodik rajta. Miért bántod a legdrágább édesanyát? Aki egész életében, csak gyermekeiért dolgozott! Miért nem hagyod idős korára nyugodtan élni? Lelkem félelemtől reszket, mi lesz veled? Bárcsak átvállalhatnám betegségét, inkább szenvednék én.

Smaragdzöld szeme már nem ragyog, csak erősen tartja magát. Ízes étkét jóízűen enni nem tudja, mert fáj neki a rágás. S ha arcán látom a fájdalom jelét, nekem sem esik jól az éték. Legszívesebben karomba venném, úgy dédelgetném, hogy enyhítsem fájdalmát. Csókolgatom, s kezét fogom, ne érezze magát egyedül kínzó szenvedésében. Hátát, s nyakát gyengéden masszírozom. Mindig azt mondja félt, hogy elfárad a kezem. Öröm, ha fájdalmát enyhíthetem napjába többször, s elpihen, vagy átalussza az éjszakát szenvedés nélkül.

Gyakran őrzöm álmatlan éjszakáin, ahogy ő tette velem jó pár éve. Sokat beszélgetünk, terelem figyelmét bajáról.

Most már tudom, mert el merte nekem mondani, legalább úgy fáj neki a füle, s feje, mint nekem a csípőm. Istenem, mennyit szenvedhetsz, drága édesanyám, kincsem. Megszakad érted a szívem, nem tehetek mást, csak nagyon szeretlek.

Hetek és hónapok múltak el, dolgozott, s az állandó fájdalmai nem szűntek, csak nőttek. Vizsgálatoktól vizsgálatokig járt, egy orvos sem találta baját, és persze fájdalomcsillapítót sem kapott. Legrosszabbra gondoltam, biztosan rákja van, s csak rettegtem félelmemben. Hosszú éveken keresztül permetezték nagy szőlőnket, hiába volt bekötve a szája, mégis beszívhatta a mérget. Évekkel később felgyülemlett a szervezetében, és most jött csak ki rajta.

Nagyon félek a rákbetegségtől, mert az esetek többségében gyógyíthatatlan. Nem szeretném elveszíteni az édesanyámat. Nélküle minek is éljek? Ha nincs anya, megáll körülöttem a világ, s ezt szó szerint értem, mert ő ragyogja be életem.

A kezét sosem tudom fogni, amikor orvoshoz megy, mindig egyedül van. Mindenki azt gondolhatja, hogy evvel a szegény asszonnyal nem törődik senki sem. A látszat tényleg csal, mozgássérült vagyok és ezért nem tudom elkísérni orvoshoz az édesanyámat. Ez egy szörnyű

elkeserítő érzés, amikor a legnagyobb szüksége lenne rám, akkor nem tudok fizikálisan vele lenni. Kint ülök az autóban, s várom, hogy kijöjjön, nekem hiányzik, hogy nem lehetek mellette. Hiába vagyunk elválaszthatatlanok, ilyenkor mégis magányra van ítélve. A tudat elviselhetetlen számomra.

Sajnos bekövetkezett a lehető legrosszabb, amitől rettegetem, de tudtam, elkerülhetetlen lesz. Édesanyám kórházba vonult két kemény napra. Nagyon féltettem őt, mert a nyelvéből vettem mintát, s elküldték szövettanra, ugyanis az orvosok se tudják, mi lehet a baja. Rettegetem, hogy megfullad, hiszen mindig köhög. Nem volt se éjjelem, s nappalom, csak rá gondoltam.

A kemény napok után újra együtt vagyunk, s csak reménykedek, míg visszajön a szövettan eredménye, hogy betegségem nem lesz súlyos.

Csomor Henriett

Édesanyám betegségében

Drága édesanyámat szétzúzza a betegség.
Erős fájdalmára nincs orvosság,
szép lelkét bánat nyomasztja,
gyenge testét fogva tartja állandó fájdalom.
Mi lesz veled drága, szeretett édesanyám?
Szívem fáj nagyon érted, félelem ül vállamon.
Mondd, mivel könnyíthetném mindennapjaid?
Átvállalnám a szenvedést,
csak ne lássam a gyötrő kínt tekintetén.
Bordó kendőjét törődve igazítom,
gyengéden csókolgatom, percre se feledje,
nincs egyedül.
Ajka nem mozog, magába roskadva
ül, hallgatagon.
Szeme sem csillan úgy, mint rég.
Mintha elhagyta volna az élet.
Ezernyi ránc ül tündöklő arcán.
Évgyűrűk szépítik homloka
mély barázdáit.
Hetven felé ballag az én drága jó anyám.
Dolgos reszkető kezét simogatom,
becézgetve dédelgetem,
s ha az ablakon bekacsint a sápadt hold világa,
illatos ágyába fektetem, gondosan betakargatom.
Féltem őrzöm nyugtalan álmát.
Imára kulcsolom kezem, úgy imádkozom
érted szerető szenvedő édesanyám.

2018. március 30.

Csomor Henriett

Órangyalom

Karomba vettem gyenge édesanyámat.
Karosszékebe ültünk fenyők árnyékában,
ölembe tartottam életem értelmét.

Fordítottam volna nap felé,
hogy sugarai ériék beteg testét.
Hiába kértem melegedjen fel,
hideg kezed-lábad, meg se hallotta.
Csak gyengéden hozzám simult,
s angyali tekintetét rám emelte.
Nyugalmat árasztott közelsége,
ezerszer csókoltam halvány arcát,
nagyon szeretlek édesanyám.
A sors kegyetlenül elbánt veled,
számomra felfoghatatlan
borzalmas betegséged.
Küzdenünk kell, ahogy
tettük sok éven keresztül.
Élned kell, csillagom!
Őrangyalom vagy nékem.
Mondd, mi lesz velünk, anyám?
Minek legyek,
ha te már nem leszel?
Forró könnyei vállamra hulltak,
halk volt, szinte suttogott.
Henikém, Henikém, drága kislányom! -
érzékenyen simogatott.
Együtt leszünk, ne félj!
Gyötrő félelem nyomaszt,
hozzá bújok, amíg lehet,
el sose engedem.
Lelked szelídségét tükrözi keresztnevem,
melyet tőled kaptam.
Senki sem mondja náladnál szebben!
Őrzöm hangodnak dallamát.
Szörnyként tör rá fájdalma,
s percek alatt rabul ejti.
Ajka nem mozdul, magába fordul,
áttetsző bőre tiszta ránc szegénykémnek.
Keserű bánat szenvedő kincsemet így látnom.
Kezem melegével, szívem szeretetével,
ujjaim egyenletes ritmusával masszírozom
enyhülést remélve.
Sóhajt keserűn, ősz fejét keblemre hajtja.
Csipkés párnái közé fektetem lelkem gyönyörét.
Smaragdzöld szeme könnytől fénylik,
ölelve marasztal.
Őrangyalom, drága anyám,
örökké körülötted forognak gondolataim,
nagyon vigyázok rád!

2018. április 21.

16. Okostelefontól az okosszemüvegig

Abban az időben kezdtem el fényképezni kis telefonommal. Soha nem próbálkoztam, mert rossz a kezem, inkább a szívemben őrzöm a csodás pillanatokot. Bárcsak akkor se vettem volna elő szétcsúsztatható telefonomat, mikor hajókáztam a Balatonon. A ringó vitorlásokat akartam fényképezni, s kicsúszott a kezemből, s szerencsétlenül a vízbe esett imádott kék telefonom memóriakártyámmal együtt.

Sokáig nevetés tárgya lett, néha kigúnyoltak érte, szüleim pedig azt mondták, hogy hívjam fel a balatoni halakat, hátha válaszolnak.

Mit kezdjek egy alapterefonnal, amikor máshoz vagyok szokva, mióta az mp3-t beleépítették. Csak is efajtát használok, ugyanis motorozás közben zenét szoktam hallgatni.

Két hétre rá anyuval használt telefont böngészünk a Tescóban. Igényeimnek, s még árban is megfelelt, egy szépséghibája volt csak, hogy félokos telefon. Gondoltam, majdcsak elboldogulok vele, hisz nem olyan ördögös dolog. Tetejére nagyon is tetszett, hogy külön csengőhangot tudtam állítani minden ismerősömmek.

A Széchenyi-térről jöttem, a fogyatékos nap alkalmával egy tévériportot készítettek velem, hogy hogyan tudom legyőzni az akadályokat elektromos tolokocsimmal.

Anya hívott, kíváncsi volt, hogy sikerült a tévészereplésem. Igyekeztem felvenni, de ahogy a fülemhez tettem a telefont, elhajtotta a hívást. Mérges lettem. Újra hívtam édesanyámat, de kihangosítottam a telefonom. Egy kis öreg végighallgatta a beszélgetésünket, egyszerűen nem tudtam mit tenni. Megfogadtam, többé nem kell okostelefon, csak olyan, amit könnyen tudok használni. Kerüljenek el a báméskodók, mert zavaróak tudnak lenni.

A mai rohanó világban, a gyorsan fejlődő technikának köszönhetően, már a két éves kisgyerek is tableten játszik, vagy mesét néz az autóban, addig is csendben van, még anyja vagy apja vezet a városi dugóban.

A technika fejlődése számunkra elengedhetetlen dolog, olyannyira megszoktuk, hogy nehéz lenne nélküle élni.

Sokszor elnézem a buszon a fiatalokat, csak belebújnak okostelefonjaikba, s hüvelykujjukat nem kímélve fel-le húzogatják. Elfejtene beszélgetni az utcán, csak mennek a fejük után, s ha egymásba botlanak, elnézés kérés nélkül tovább haladnak.

Egy szomorú tény mindig itt motoszkál agyamba, s fájón meg is könnyezem.

Nem olyan régen, késő éjszaka láttam egy műsort, egy amerikai nemlátó, három gyerekes hölgyről szólt. Nem szeretem azt mondani, hogy vak, mert ők sokkal többet látnak, mit mi látók. Szeme nagyon kis fényt érzékel. A kórház nyilvántartásában a számítógép kidobta a nevét, lehetősége nyílt rá, hogy kipróbálja az okosszemüveget. Két hétig használta a szemüveget. Akkor először láthatta gyermekeit.

Sajnos nem bírtam végignézni, mert a fránya reklámok jól elhúzták a műsort.

Még egy gondolat, ami nem hagy nyugodni. Nálunk miért nincs ilyen lehetőség, hogy kipróbálják két hétig a szemüveget. Esetleg tovább lehetne fejleszteni, akiknek nem éri fény a szemét, ők is érzékelhessék a kék eget, a víz fodrozódó hullámain, a sötétséget váltsa fel egy picit nekik a fény. Tudom, ez nagyon kevés, s őrzítő dolog lenne, hogy csak pár napig használhatják. Ha rajtam múlna, most rögtön nekiállnék a szemüveg gyártásának, hogy többé ne kelljen sötétségben élniük.

2018. március 2.

17. Tortúrám küzdelmei...

Frissen él bennem a történet, gondoltam leírom, az írásgyakorlás szempontjából is hasznosnak bizonyul. Lehet, hogy többek számára unalmasnak tűnik majd a tortúráim olvasása, tőlük elnézést is kérek.

Immár nyolcadik éve tolokocsiba kényszerülve élek, nem olyan szörnyű, csak a szokás hatalma néha még megdolgoztatja lelkem.

Elektromos kerekesszéket használok, mert a mechanikushoz nincs türelmem, s a kezem se jó. Gyermekként valamelyest megtanultam az önállóságot, s a mai napig tombol bennem.

A szabályzat szerint nyolc évre rá lehet írni új elektromos utcai kocsit, a régi szobai volt. Örültem is neki, de örömöm hamar alábbhagyott, amint megkaptam. A sérült személynek nincs lehetősége kipróbálni az új eszközt. Láthatatlanul egy új kocsinak a tulajdonosa lettem, amit a szakorvos írt fel a kórképem alapján.

Már a kiszállításkor jelezte anya, hogy túl magas ez, nem lesz jó nekem. Azt a választ kapta rá, hogy a kocsi ülés magassága s a lábtartó nem állítható.

Munkából hazaérve egyből kipróbáltam, bár nem volt túl bizalomgerjesztő, azért pár napig elkínlódtam vele. A lábtartóra kötött anya egy cipőfüzöt, hogy könnyebben fel tudjam emelni a lábtartót, humorosan csak sorompónak neveztem. Bátorságomnak köszönhetően elmentem próbaútra a faluba, feldőlni hál'istennek nem sikerült vele. Azonban éreztem, hogy kiszolgáltatottabb vagyok benne, s nagyon visszavetette mozgásállapotomat. Tehetetlenségemben nagyon ideges lettem, és végtagjaim görcsössé, s fájdalmassá váltak. Egyszerűen nem bírom magam ilyenkor elviselni, ami eddig rutin volt, kemény feladattá vált, mint például a kapunyitás. Még a kutyámat is fenyítettem szóval, pedig nem szoktam. Mindig ugat, de mikor szükségem lenne a segítségre, csendben szemlélődik.

Betelt a pohár a buszos kísérletezésemnél, úgy éreztem csődöt mondtam, mert a buszban is megemelkedett a kocsim első két kereke. Oda lett a biztonságérzetem, szinte rettegetem. Sarokba állítottam a járgányt, használhatatlan számomra, nem engedhetem magamnak, hogy jobban tönkremenjen a mozgásállapotom. Továbbra is használom a kis csotrogányt, igaz annak is van baja, de ezerszer jobb, mint az új. A régire már lejárt a támogatásom, tehát azt csak készpénzért tudom javíttatni, ebben sincs szerencsém. A kérdés gyakran felvetődött, mi lesz, bírja-e ezt a pénztárcánk. Anya hiába telefonált az illetékesnek, letolást kapott, nemhogy segítséget. Idegőrlő volt ez a pár hét, eljutottam addig a pontig, amikor kibuktam. S ráéreztem a legnagyobb szörnyűsége, ami még megtörténhet velem az életben: idővel a bal lábam csípője is tönkremegy, s újra megműtenek, akkor majd öregedő édesanyám hogy emel be a magas kocsiba, és csak úgy lógnak majd fájós lábaim a levegőben?

Na nem, cselekednem kell, de nagyon gyorsan, addig ütöm a vasat, amíg forró. A végén elesek a kétévenkénti akkumulátor cserétől és a javítástól. Kilencvennyolc hónapig hogy oldom meg, ha elromlik a kis csotrogány?

Következő héten kis csontrogánnyal mentem dolgozni. Szerencsémre a buszon találkoztam egy régi konduktor ismerőssel.

Ránéz a kis csotrogányra.

- Heni nem kapsz még új kocsit, ez már nagyon le van amortizálódva?

- Otthon van az új kocsim nem tudom használni - válaszoltam.

- Írj nekik, Heni, hogy nyoma legyen! - biztatott, - ne hagyj annyiban.

Aznap még megfogalmaztam a levelet.

„Tisztelt Cím! Csomor Henriett - születésem óta mozgássérült - vagyok. Egy csípőműtét következtében tolokocsiba kerültem. Az új kerekesszék magas ülése miatt nem érzem biztonságban magam, fájnak a lábaim, mivel nem érnek le a lábtartóra. A műtött lábam négy centivel rövidebb, s nagyon húzódik emiatt, napi tizenhat órát ülök a kocsiban, s busszal közlekedem a munkahelyemre. Nagyon visszavetette mindennapi életemet a kényelmetlen kocsi.

Kérem, hogy segítsenek megoldást találni a kérésemre.

Tisztelettel:

Csomor Henriett”

Mindig édesanyám telefonszámát adom meg, mert az emberek különbözőek, és nem lehet tudni, szociálisan érzékenyek-e. Értik-e a beszédemet, vagy nem.

Következő hét hétfőjén megjött a várva várt telefonhívás. Édesanyám soha jobban nem örült még, hallottam a hangján. Problémámra van megoldás, közölte az igazgató.

Szememben felcsillant a remény, egy csütörtök délelőtt megérkezett a szerelő. Szétszedte a járgányt, ülésebe néhány kisebb rugót szerelt, a tálca lábtartó helyett osztott lábtartókat tett. Kényelmessé varázsolta járgányom, köszönet érte.

A buszozás sofőrfüggő, mert itt a falumban nagyon rendesek, ugyanis nem egyenletes a járda, hiába engedik le a rámpát, egy kicsit hátulról meg kell lökni a kocsim, s mégse kiabálnak, hanem kedvesen teszik.

Ellenben a városi buszokon Pécsen, ha lemegyek a munkahelyemre, a mezőgazdasági boltnál szoktam felszállni a buszra. Pont kifogtam a legellenségesebb sofőrt, akiről lerí: minek vagy itt sérült, a hátam közepére se kellesz. Pedig egyszer megleckéztettem, mert megalázó módon viselkedett velem.

Szépen megkértem, hogy lökjön meg egy kicsit, mert láttam, hogy a buszt nem döntötte meg, s így nem tudtam felmenni, megakadt a gödörben a kocsim. Ismét beszólt: - Nem azért vagyok itt, hogy magát tologassam! - mordult rám. Elfutott a méreg, de nem szóltam, mert jött a következő beszélés, egy öreg elkezdte: - Ezek a mai akkumulátorok. - Helyemre siettem és elgondolkodtam, fordított esetben vajon mit tennének, ha kocsiban ülnének?

2018. február 11.

18. Fehér bottal az erdőben

Az élet néha furcsa helyzeteket művel. Egy kicsit kimentem az erdő szélére, zaklatott voltam, itt legalább nem kell szólnom senkihez, mert egyedül vagyok, mint az ujjam. Tombol bennem az ideg, s lehiggadni nem tudok, mert az utolsó utcában iszonyatosan bömböl a techno, s a cigányzene. Legszívesebben a fák közé bújtam volna patak hömpölygését hallgatni. De én hülye, csak elrohantam otthonról, s nem ültem át a motoromba, evvel a ketyerével (tolókocsimmal) nem lehet vagánykodni, mert a végén otthagytam valahol. Így hát a zöldlombú fák felé fordultam, s néztem a hegynek vonulatát, ahogy a dús lombok egymásba érnek, amíg a szem ellát.

Sietős lépteket hallok, közben valaki botjával kopogtat. Gondolom, csak unaloműzéseként kopog a kavicsos úton, háttal állok, így nem látom kiféle-miféle lehet. Kíváncsian megfordulok, fehér bot van a kezében, odasietek hozzá, hátha segíthetek neki, köszöntöm, felém nyújtja kezét, megfogom. - Ne félj tőlem, kérlek, mozgássérült vagyok, elektromos kerekesszékekben ülök. - Nem akad el a kavicsban? - kérdezte. - Nem - felelem, tudod, van egy mopedem, amit csak motornak hívok, s gyakran végigjárom az erdőt.

- A munkatársaim is tolokocsisok, de ők nem tudnának közlekedni itt, mert elakadna a kocsijuk - mondta. - Segíthetek valamit? - kérdeztem. - Boltba szeretnék menni - kezdte a vöröshajú lány, aki nagyon meglepett, hogy csak így neki mert vágni az erdőnek, teljesen egyedül, vakon. Hirtelen átfutott az agyamon, beleeshetett volna a patakba, vagy el is üthették volna az autók, néha dodzsem pályának használják az erdei utat, nem gondolva a kirándulókra.

Hirtelen elillant a mérgelem, és segíteni szeretnék a lánynak.

- Hadd mutakozzam be, Heni vagyok. - Megszoktam már, hogy Heni helyett Hajnit, Helgát értenek, csak tudnám, hogy miért. Sokadik próbálkozásra megérti a nevem. - Kinga vagyok. - s már menne is tovább, mert boltot keresne.

- Elkísérlek ha szeretnéd, sajnos már késő délután van, és ilyenkor már nincs nyitva bolt, pláne szombaton. A falu végén a Tom Market kilencig nyitva van. - Menjünk oda - kérte. - Túl messze van, két kilométerre innen, te se bírnál annyit gyalogolni, ránk esteledne, mire visszaélnék. Van egy cukrászda kicsit közelebb a falu közepén, ha gondolod. - Köszönöm, az is jó lesz, kísérj el oda! - kérte. - Vissza már egyedül is eltalálok. - Szó sincs róla, nem engedlek vissza egyedül, mert félek, hogy bajod lesz. Visszajövök veled legalább idáig, mert végig sajnos nem tudlak kísérni.

Előre viszolyogtam, hogy el kell majd engednem a sötét erdőn át. De nem keltettem benne félelmet. Csak magamban morfondíroztam, a vadak is jönnek majd a patakhoz inni. Mi lesz ha rátámadnak, vagy megkergeti egy vaddisznó, esetleg megsebesíti.

Istenem, ez félelmetes. Én sem vagyok ilyen bátor, hogy este végig merjek menni az erdőn.

Régen estefelé jártunk gombászni anyuékkal. Míg ők vargányát szedtek a makkosban, addig elkóboroltam jó messze, soha nem féltem, sőt élveztem minden percét. Egyszer csak anyu kiabál: - Kislányom gyere már. Egy szót sem szóltam, gondoltam, megviccelem. Megint kiabál: - Henikém gyere már! - éreztem a hangján, hogy ideges. - Mi a baj anya, csak most jöttünk? - Siess már! - kérte. - Tudod, hogy képtelen vagyok futni. Gyere, segíts kérlek! - s már jött is elélem sietős lépteivel. Megfogta kezem, s gyorsan az autóhoz siettünk. - Mi volt a bajod? - kérdeztem. - Nem hallottad, hogy visítanak a vaddisznók arrafelé, amerre voltál? -

Nem én! - mondtam mosolyogva, - el voltam gondolkodva. - Azt hiszem, nem nevetnél, ha megkergettek volna.

A nap már lemenőben volt, mikor lefelé ballagtunk a szűk kis utcán, amely tele van árokkal. Kingát mindig figyelmeztettem, nehogy beleessen az árokba. Inkább kijebb vezettem, kissé kacskaringóзва haladtunk, s ennyi autós még nem vigyázott rám, mint akkor. Nem dudáltak, s kiabáltak ránk, csak a kutyák csaholtak eszeveszettül.

Kinga tízéves volt, amikor elvesztette látását. Röpke látó korának örül, hogy fogalma lehet a tárgyakról, s arról, hogy milyen volt fényben élni. Az agyagozásban éli ki a fantáziáját. Nagyon sajnáltam, hogy nem számítógépezik, így nem olvashat és nem köthet neten barátságokat. Pedig lelkileg mennyire erősíthetné egy baráti kötelék. De hát nem vagyunk egyformák.

Budapesten él a családjával, és ha lelki békére és csendre vágyik Püspösztőlászlóra jön pihenni. Imádja az erdőt és szeret kirándulni.

Utunkba eső összes boltot végigmutatok neki. Odavezetem, s tapogatja, hogy fogalma legyen, merre is van. Azt már látom, hogy a járdán nem szeret menni. Biztosan fél, hogy beleakad a botja a vízvezetőkbe. - Állj meg kérlek, kösd be légyszi a cipődet. - Melyiket? - kérdi. - A jobbat! - válaszoltam.

- Kinga, ideértünk a cukrászdához! - mosolyogva megköszöni. Kérve kér, menjek be vele. - Kinga, bocs, nem tudok bemenni, mert lépcsők vezetnek fel.

- Hadd hozzak neked egy fagyit, kérlek! - Nem, köszönöm, nem tudom megfogni. Hidd el, nem kérek semmit, csak segíteni szerettem volna neked. Menj csak nyugodtan be, megvárlak, ígérem.

- Vigyázz lépcső! - s amikor kinyitja az ajtót, utánaszólok, hogy bent is van három lépcső, figyeljen oda.

Egy kicsit megpihentem, míg vártam rá. Fülelni kezdtem, mintha bagoly huhogását hallanám a polgármesteri hivatal udvarában.

Kisvártatva Kinga kijött, hiába tiltakoztam, egy meggyes pitét hozott nekem. - Vidd haza kérlek, s add meg. - Mire visszaérsz, megéhezel! - de nem hallgatott rám.

Visszafelé a hangommal vezettem, s jött utánam. Gyorsabban haladtunk, mint lefelé. A zöld hídnál megállt egy fekete autó, a kedves hölgy ismerte Kingát, és én is örültem, hátha hazaviszi. Szépen megkértem, hogy vigye el, hogy biztonságban visszaérjen a szállására. Hosszas búcsúzkodás után elváltunk.

Hetekig gondoltam rá, néha könny szökött szemembe. Aztán újra és újra kimentem az erdőbe, s kerestem kérdéseimre a válaszokat, hogy hogy tudott lesétálni segítő és vakvezető kutya nélkül. Ereje és bátorsága nem mindennapi.

Soha többet nem láttam Kingát, csak hallottam róla, hogy délutánonként lejár a cukrászdába fagyizni. Három hét múlva hazatért családjához.

Járd mindig ilyen lelkesen az erdőt, és hallgasd a madarak énekét, kedves Kinga!

2018. június